HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 6/2007 Cena $ 2.50 JUNE 2007

Pouť do Svaté země (6)

Hora Sión

Každý pravověrný žid se třikrát denně modlí v tzv. modlitbě osmnácti požehnání za město Davidovo následující slova: „Smiluj se, Pane Bože náš, svým hojným požehnáním nad svým lidem Izraelem, nad svým městem Jeruzalémem, nad Sión, sídlem své slávy, nad chrámem svým příbytkem, nad královstvím domu Davida, tvého pravého pomazaného. Chválen buď, Pane, Bože Davidův, který jsi zbudoval Jeruzalém."

Ze Starozákonní knihy Genesis (Gen 14, 18-20) se dovídáme, že Jeruzalém nesl jméno Salem a byl sídlem krále a kněze Boha Nejvyššího Melchizedecha, který přinesl Abrahamovi po vítězství nad králem Kedorlaómerem a ostatními králi Zaslíbené země chléb a víno a požehnal mu ve jménu Boha Nejvyššího. V 10. kapitole knihy Jozue je popsáno vítězství nad králi Zaslíbené země, mezi nimiž je jmenován Adomisedek, král Jeruzalémský a jeho území bylo tehdy přiřčeno kmenu Benjamin.

Když byl David povýšen na krále severního Izraele a Judy, považoval za nutné založit neutrální hlavní město. Kdyby zůstal v Chebronu, obviňovali by ho na severu Izraelci, že straní Judovi. Kdyby zvolil některé město v severním Izraeli, bylo by tomu zase naopak. A tak se David rozhodl, dobýt nějaké město na hranici mezi severem a jihem. Jeho volba padla na Jeruzalém, město Jebusejců. Ležel na centrálním horském hřebenu v bezprostřední blízkosti jediné velké cesty protínající horský kraj od severu k jihu. Kdo měl v moci Jeruzalém, kontroloval také tuto dopravní tepnu.

Název Sión se poprvé objevuje ve zprávě o dobytí Jeruzaléma v první knize Kronik (1 Par 11, 5-7), která přebírá tuto zprávu z druhé knihy Samuelovy (2 Sam 5, 6-8), kde se vypráví o tom, že David snadno dobyl se svým vojskem celý Jeruzalém, ale bezúspěšně obléhal pevnost Sión, odkud na něho pokřikovali z hradeb: „Sem nevstoupíš, leč bys odstranil slepé a kulhavce." David ale věděl, že život Sión závisí na prameni, který vyvěrá na úpatí jihovýchodního pahorku v Kidronském údolí. Tomuto prameni se říkalo Gichón (vytrysknutí), protože jeho voda nárazově vystřikovala v určitých intervalech. Aby měli obyvatelé Sión přístup k vodě i ve válečných dobách, vykopali podzemní chodbu, která vedla ke kolmé třináct metrů hluboké jámě, kde se zachycovala voda. Odtud mohli spouštět nádoby a nabírat vodu. Král David svým nejbližším navrhl plán, na jehož provedení navrhl vysokou odměnu: „Kdo chce bít Jebusejce, ať pronikne vodní štolou, a ten kdo to dokáže se stane vůdcem a velitelem." První pronikl nahoru Jóab se svým synem Serújin a ti v noci otevřeli bránu Sión, který pak snadno dobyla osobní stráž Davidova a tak se Sión stal osobním vlastnictvím Davidovým a bal nazývám městem Davidovým. David vládl na Sión 33 let, před tím v Chebronu 7 let. Lesk a sláva Sión a s ním i Jeruzaléma by však již dávno vybledla a upadla do zapomenutí, kdyby David nezajistil důležitost tohoto města jedním zásadním činem: přenesl totiž do Jeruzaléma Archu úmluvy, která byla zárukou Hospodinovy přítomnosti. Hrad Sión se tak stal „svatým Sión". Ze Sión proroci vidí, jak se říše Boží rozšiřuje na všechny národy „až k vzdáleným ostrovům". Davidem začíná něco nového, pro co neexistuje paralela z náboženských dějin jiných národů. Je to jeho víra v jedinečnost Hospodinovu a ve stálé trvání Davidova domu zajištěného Hospodinem. Monotheismus a mesianismus – svaté dědictví, které by měl Sión střežit.

Archa úmluvy s deskami Zákona, jež byla zhotovena Mojžíšem přesně podle pokynů Hospodina (Ex 25, 10-22) z akáciového dřeva (které nepodléhá hnilobě) byla jedinou svatyní, jež byla pro severní a jižní členy společná. V žalmu 132. David oznamuje rozhodnutí: „Nevejdu do stanu svého domu, nevstoupím na rohož svého lože, svým očím nedopřeji spánku, ani víčkům podřímnutí, dokud nenaleznu Hospodinu místo, příbytek mocnému Jakubovu." Ve slavnostním průvodu byla Archa úmluvy přenesena levity na Sión – do města Davidova. „A David tančil před Hospodinem ze vší síly, byl přitom přepásán lněným efódem (spodní roucho židovského velekněze). David a všechen lid vystupovali s Hospodinovou Archou úmluvy za zvučného troubení polnic." (2 Sam 6, 14-15)

Hrob krále Davida

Král David se rozhodl postavit Hospodinu velkolepý chrám. Pro Izraelity to byla myšlenka revoluční, neboť Boží přebývání ve stanu mělo lidu stále připomínat velikou minulost Izraele jakožto nomádského národa. Prorok Nátan, jemuž David svůj plán předložil, zpočátku souhlasil, potom však králi oznámil příkaz Hospodinův: „Ty nebudeš budovat Bohu chrám." První kniha kronik udává také důvod: „Prolil jsi mnoho krve." (1 Par 22, 8) Výtka je však vyvážena požehnáním, které Nátan zvěstuje králi z Božího pověření: „Až se naplní tvé dny a ty ulehneš ke svým otcům, dám po tobě povstat tvému potomku, který vzejde z tvého lůna a upevním jeho královský trůn navěky." (2 Sam 7, 12-15). Když byl v roce 586 př.Kr. Chaldejci zničen Šalomounem postavený Hospodinův chrám i s Archou úmluvy, Izrael pochopil, že proroctví musí platit Davidovu potoku v budoucnu. Jak hluboce žila v Izraeli tato naděje, ukazuje Ježíšův vjezd do Jeruzaléma, jak jej zaznamenal evangelista sv.Matouš: „Zástupy, které šly před ním i z ním, volaly: Hosana synu Davidovu." (Mt 21, 9)

V první knize Královské se píše: „I ulehl David ke svým otcům a byl pohřben v městě Davidově." (1 Král 2, 10)

Pokračování na str.12

Foto na titulní straně:
Večeřadlo - tzv. horní místnost, kde se podle tradice konala poslední večeře Páně

Eucharistie - svátost Kristova Těla a Krve

Eucharistie je „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života." Ostatní svátosti a také všechny církevní služby a apoštolská díla souvisejí s posvátnou eucharistií a jsou k ní zaměřeny. Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb.

Nevyčerpatelné bohatství této svátosti se vyjadřuje různými jmény, která se jí dávají. Každé vyzdvihuje některé její rysy. Nazývá se:

Eucharistie, protože je díkůvzdáním Bohu. Výrazy „eucharistein" (Lk 22,19; I Kor 11,24) a „eulogein" (Mt 26,26; Mk 14,22) připomínají židovská požehnání, která - především během jídla - velebí Boží díla: stvoření, vykoupení a posvěcení.

Večeře Páně, protože jde o večeři, kterou měl Ježíš se svými učedníky v předvečer svého utrpení a o předjímání *svatební hostiny Beránka* v nebeském Jeruzalémě.

Lámání chleba, protože tento typický obřad židovské večeře použil Ježíš, když požehnal a rozděloval chléb jako „první u stolu", zvláště během Poslední večeře. Podle tohoto gesta ho učedníci poznali po jeho zmrtvýchvstání; tímto výrazem také první křesťané označovali svá eucharistická shromáždění. Tím vyjádřili, že všichni, kteří přijímají jediný rozlámaný chléb, Krista, vstupují do společenství s ním a vytvářejí s ním jedno tělo.

Eucharistické shromáždění, poněvadž eucharistie se slaví ve shromážděních věřících, jež jsou viditelným výrazem církve.

Nejsvětější oběť, protože zpřítomňuje jedinou oběť Krista Spasitele a zahrnuje také oběť církve; nebo také oběť mše svaté, „oběť chvály" (Žid 13,15), duchovní oběť, oběť čistá a svatá, protože je naplněním všech obětí Starého zákona a jejich překonáním.

Svatá a božská liturgie, protože veškerá liturgie církve má svůj střed a svůj nejhutnější výraz ve slavení této svátosti; a v tomtéž smyslu se také nazývá slavením *svatých tajemství.* Mluví se také o *Nejsvětější svátosti,* poněvadž je to svátost svátostí. Tímto výrazem se označují eucharistické způsoby uchovávané ve svatostánku.

Přijímání (communio), protože touto svátostí se spojujeme s Kristem, který nám dává účast na svém těle a na své krvi, abychom vytvořili jediné tělo; kromě toho se hovoří o *svatých věcech* (ta hagia; sancta) - to je původní význam výrazu „communio sanctorum", o němž hovoří apoštolské vyznání víry - *andělský chléb, nebeský chléb, lék nesmrtelnosti, pokrm na cestu (viaticum) ...*

Mše svatá - tento název (missa) pochází z latinského závěrečného vyzvání při bohoslužbě: „Ite missa est", což se překládá: „Jděte, jste vysláni". Eucharistie je tedy výbavou, pokrmem na cestu. Na cestu životem do našeho nebeského domova; na cestu za svými povinnostmi, na cestu k lidem se kterými žijeme, a kteří o Kristu a jeho plánu spásy nevědí. Kristus sám tak může a chce být přítomen v našem běžném životě. Chce nám být posilou, nápojem a pokrmem. Eucharistie - mše svatá má tedy své pokračování ve vyslání do „světa".

Eucharistie je obětí díků Otci, požehnáním, kterým církev vyjadřuje svou vděčnost Bohu za všechna jeho dobrodiní, za všechno, co vykonal skrze stvoření, vykoupení a posvěcení. Eucharistie znamená především díkůvzdání.

Podle Katechismu katolické církve (čl.1322-1332)

Před svátostí touto slavnou v úctě skloňme kolena ...

Chvalte, ústa, vznešeného
Těla Páně tajemství,
Chvalte předrahou krev jeho,
kterou z milosrdenství,
zrozen z lůna panenského,
prolil král všech království.

Před svátostí touto slavnou
v úctě skloňme kolena,
bohoslužbu starodávnou
nahraď nová, vznešená,
doplň smysly, které slábnou,
víra s láskou spojená.

Otci, Synu bez ustání
Chvála nadšená ať zní,
Sláva, pocta, díkůvzdání
naše chvály provází.
Duchu též ať vše se klaní,
Který z obou vychází.

Sv. Tomáš Akvinský – Kancionál č.704

LITURGICKÁ ČTENÍ

11.neděle v mezidobí - 17.června 2007

1.ČTENÍ - 2 Sam 12,7-10.13

Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitu Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Ammonových synů. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše a udělals ji svou ženou.“ David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hospodinu!“ Nátan Davidovi odpověděl: „I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!“

2.ČTENÍ - Gal 2,16.19-21

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratří! Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého. Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

EVANGELIUM - Lk 7,36-8,3

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem. Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslil si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!“ Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl!“ On na to: „Jen mluv, Mistře!“ „Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“ Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“ Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbils mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“ Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“ On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“ Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

Narození svatého Jana Křtitele 24.června 2007

1. ČTENÍ - Iz 49, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše

Slyšte mě, ostrovy, dejte pozor, národy, které jste v dáli! Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě nazval mě jménem. Z mých úst udělal nabroušený meč, ve stínu své ruky mě ukryl. Ukoval mě v zaostřený šíp, ve svém toulci mě schoval. Řekl mi: „Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Já však jsem pravil: „Nadarmo jsem se namáhal, naprázdno, zbytečně jsem strávil svou sílu. Mé právo je však jistě u Hospodina a má mzda u mého Boha.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.“

2. ČTENÍ - Sk 13, 22-26

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel řekl: „Bůh dal praotcům za krále Davida, o němž vydal pochvalné svědectví: ‚Nalezl jsem Davida, Jesseova syna. Je to muž podle mého srdce. Ten vyplní všechno, co budu chtít.‘ Z jeho potomstva Bůh podle zaslíbení vyvedl Izraeli jako spasitele Ježíše. Před jeho příchodem hlásal Jan všemu izraelskému lidu křest obrácení. Když Jan svůj úkol končil, říkal: ‚Já nejsem ten, za koho mě pokládáte. Ale po mně přijde ten, kterému nejsem hoden zout opánky z nohou.‘ Bratři a sestry, kteří pocházíte z Abrahámova rodu, i vy, kdo se bojíte Boha! Nám bylo posláno slovo o té spáse.“

EVANGELIUM - Lk 1, 57-66.80

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“ Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským národem.

13.neděle v mezidobí - 1.července 2007

1.ČTENÍ - 1 Král 19, 16b. 19-21

Čtení z první knihy Královské.

Hospodin řekl Eliášovi: „Elizea, syna Šafatova z Ábel Mechola, pomaž za proroka místo sebe! Když Eliáš odešel z hory, nalezl Elizea, syna Šafatova, jak právě oral. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal. Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení býků, zabil je, na jejich jařmu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.

2.ČTENÍ - Gal 5, 1. 13-18

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapřáhnout do toho otrockého chomoutu. Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli ke starým způsobům. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: 'Miluj svého bližního jako sebe'. Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili! Chci říci toto: Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

EVANGELIUM - Lk 7,36-8,3

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když se přibližovala doba Ježíšovy smrti, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné samařské vesnice, aby mu tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma. Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“ On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice. A jak šli, cestou mu někdo řekl: „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.“ Ježíš mu však odpověděl: „Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.“ Jiného zase vybídl: „Pojď za mnou!“ On však řekl: „Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce. Odpověděl mu: „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!“ A ještě jiný řekl: „Půjdu za tebou, Pane; jen mi dovol, abych se napřed rozloučil doma s rodinou.“ Ježíš mu však odpověděl: „Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království.“

14.neděle v mezidobí - 8.července 2007

1.ČTENÍ - Iz 66, 10-14c

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Plesejte s Jeruzalémem, jásejte nad ním, všichni, kdo ho milujete, radujte se s ním, radujte se, všichni, kdo nad ním naříkáte, abyste sály do sytosti z jeho prsu, který utěšuje, abyste srkali s rozkoší ze zdroje jeho slávy. Neboť jak praví Hospodin: „Hle, přivalím na něj blaho jako řeku, jako rozvodněný potok slávu národů. Jeho kojence ponesou na zádech a na klíně je budou laskat. Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším, v Jeruzalémě naleznete útěchu. Uvidíte to a vaše srdce se zaraduje, jak tráva vypučí vaše kosti. Hospodinova ruka se ukáže na jeho služebnících.“

2.ČTENÍ - Gal 6, 14-18

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Ať je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu. Vždyť ani obřízka nic není, ani neobřezanost, ale nové stvoření. A na všechny, kdo se v jednání budou řídit touto zásadou, ať přijde pokoj a milosrdenství, totiž na pravé Boží Izraelity. A pro budoucnost ať už nikdo mě s těmi věcmi neobtěžuje! Vždyť já na svém těle nosím znamení, že náležím Ježíšovi. Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi, bratři! Amen.

EVANGELIU - Lk 10, 1-12.17-20

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!' Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu.“ Dvaasedmdesát učedníků se vrátilo s radostí a řekli: „Pane, dokonce i zlí duchové se nám podrobují ve tvém jménu!“ Odpověděl jim: „Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe. Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a přemáhat všechnu nepřítelovu sílu a vůbec nic vám nebude moci uškodit. Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují zlí duchové, spíše se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebi.“

České mše svaté v kostele Panny Marie Svatohorské
2412 S. 61st Ave., Cicero IL 60804
jsou každou sobotu v 6.30 večer
České mše svaté v kapli Misijního domu
2340 S. 61st Ave., Cicero IL 60804
jsou každou neděli v 10.30 dopoledne a ve středu, ve čtvrtek a v pátek v 7.30 večer

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.května 2007

Politické události

Oslavy Svátku práce se v Praze uskutečnily na několika místech

Křižíkova fontána na pražském Výstavišti byla svědkem prvomájových oslav KSČM. Komunisté je spojili s demonstrací proti radarové základně, kterou chtějí Spojené státy vybudovat v České republice. Předseda KSČM Vojtěch Filip vyzval podle ČTK vládu, aby nezavlékala zemi do náručí USA. Média zaznamenala, že z prominentů předlistopadového režimu přišel na oslavy bývalý generální tajemník UV KSČ Miloš Jakeš. Podle odhadů pořadatelů slavilo 1.máj s komunisty kolem 5000 lidí. Na Výstavišti v Holešovicích komunisté neslavili sami. Odpoledne je vystřídali sociální demokraté. Předseda ČSSD Jiří Paroubek napadl návrh vládních reforem, které prý zvýší životní úroveň jen těm, kdo to nepotřebují. Účast byla v porovnání s dopoledním programem KSČM asi poloviční.

Jen pár tramvajových zastávek od oslav KSČM a ČSSD se na Letné mohli zájemci připojit k bohatému kulturnímu programu antikomunistů. Letná bývala tradičním místem prvomájových manifestací. Na akci pod názvem První máj na Letné opět bez komunistů a nikdy jinak se přišel podívat také premiér Mirek Topolánek. Kolem hlavního pódia se rozprostřela menší stanová vesnice. Kolem jedné hodiny bylo možné mezi stany zahlédnout ministra zahraničí Karla Schwarzenberga. Kromě tradičního občerstvení si návštěvníci mohli prohlédnout komunistický skanzen, filmové projekce nebo divadlo s tématikou čínských lágrů. K akci se připojili čeští skauti s programem pro děti. Ty si mohly postavit věž či házet pěticípými hvězdami na cíl. Jedinou "atrakcí", která nebyla využita, byl Hyde park. Občané zde mohli za podpory zvukové aparatury prezentovat svoje názory. Na akci bylo před polednem odhadem kolem tisícovky lidí. Místopředseda Konfederace politických vězňů Mirko Šťastný varoval před návratem komunistické totality. "Ve jménu dobra, spravedlnosti a lásky k národu to nedopusťme. Podruhé už se to nesmí opakovat," prohlásil. Odpoledne bylo v programu vyhrazeno místo pro koncerty a projevy hostů. Vystoupily například skupiny Lemon Nashville, Garage & Tony, Vlasta Třešňák Band, Ducháček nebo Plastic People of the Universe. Program na Letné ukončil Pražský výběr II. Ačkoliv Letná bývala tradiční baštou a symbolem moci komunistické strany, letos již podruhé, po úporné bitvě o rezervaci místa, patřila lidem, které komunistický režim poznamenal.

Petřín si zamluvila Občanská demokratická strana, která příznivce lákala na jízdu lanovkou zdarma (pod heslem "S ODS na vrchol") a na další zábavný program.

První státní návštěva Ruska: Klaus jednal s Putinem

Prezident České republiky Václav Klaus navštívil ve dnech 26. až 29.dubna Ruskou federaci. Je to první státní návštěva Ruska v novodobé české historii. Cesta měla také zásadní význam v česko-ruských obchodních vztazích, prezidentský doprovod tvořili mj. ministři Miroslav Kalousek (finance) a Martin Říman (průmysl a obchod) a přes sto zástupců velkých českých firem. Hlavní událostí pobytu bylo setkání Václava Klause s Vladimírem Putinem. Prezidenti potvrdili dohody o širší ekonomické a kulturní spolupráci a podpořili pozitivní tendenci vztahů mezi oběma státy. "Mým úmyslem bylo zabezpečit, aby tato cesta pomohla zařídit to, aby se nezhoršily česko-ruské vztahy, aby mohly pokračovat dál v těch rovinách, které považujeme za důležité. To jsou běžné vztahy lidské, běžné vztahy ekonomické, kulturní a další," řekl Klaus v rozhovoru pro Českou televizi. Součástí setkání bylo obchodní forum, kde podnikatelé vyjednávali smlouvy mezi stovkami ruských i českých firem. Druhým významným tématem byla projektovaná výstavba amerického protiraketového radaru na území České republiky. Klaus se pokusil Rusku přiblížit české stanovisko, ale neuspěl. "Radar je součástí amerických ozbrojených sil. Poprvé v historii se v Evropě objevují části amerického strategického komplexu. Pro nás, pro Rusko je to jako rozmístění pershingů. Hrozba je naprosto stejná," citovalo Aktuálně.cz prezidenta Putina. Takový výklad však odmítlo zasedání ministrů zahraničí Severoatlantické aliance, které se uskutečnilo 26. a 27.dubna v Oslu. Generální tajemník NATO Jaap de Hoop Scheffer v tiskové zprávě uvedl, že výstavbu radarových základen "nelze chápat jako hrozbu strategické rovnováhy v Evropě". V sobotu 28.dubna Klaus převzal čestný doktorát na moskevské Lomonosovově univerzitě. V neděli 29.března navštívil Tatarskou republiku, jednu z významnějších částí Ruské federace, kde projednával další ekonomické záležitosti.

Na českého diplomata se v Afghánistánu střílelo

Nejvyšší muž české diplomacie v Afghánistánu Filip Velach se v úterý 1.května ocitl pod palbou, když mířil autem do města Ghazni za guvernérem stejnojmenné provincie. Incident se odehrál zhruba sto kilometrů jižně od Kábulu. Opancéřované auto českého diplomata se dostalo do těžké palby, když je mimo civilizaci předjelo neznámé auto se značkou taxislužby. "Z taxíku vyskočilo pět ozbrojených mužů a začalo na auto našeho diplomata střílet," citovala média mluvčí ministerstva zahraničí Zuzanu Opletalovou. Dva čeští příslušníci Útvaru rychlého nasazení, kteří diplomata doprovázeli, zabili podle neoficiálních zpráv v sebeobraně tři útočníky. Velach vyvázl z incidentu bez újmy na zdraví, jeho dva strážci však byli lehce zraněni. Dramatická situace tím ale ještě neskončila. Když konvoj odvážel diplomata a jeho doprovod, zaútočili na kolonu další ozbrojenci, které zneškodnila přivolaná pomoc. Podle agentury AP stojí za útokem hnutí Taliban.

Poslanci schválili zřízení Ústavu pro studium totalitních režimů

Poslanecká sněmovna schválila 2.května návrh zákona o zřízení Ústavu pro studium totalitních režimů. Pokud návrh podpoří i Senát a prezident, vznikne v České republice specializovaná instituce zabývající se zkoumáním minulých dob nesvobody. Návrh předložilo Ministerstvo vnitra v rámci projektu Otevřená minulost. "Jedná se o významnou udá-

lost. Občané České republiky si po sedmnácti letech od revoluce skutečně zaslouží, aby se mohli seznámit s naší nedávnou historií, pochopit ji a vyrovnat se s ní," uvedl pro média ministr vnitra Ivan Langer. S návrhem zákona nesouhlasí KSČM a ČSSD. Sociální demokraté před hlasováním demonstrativně opustili sněmovnu. Ústav pro studium totalitních režimů by měl fungovat jako výzkumná a osvětová organizace informující o nesvobodě v letech 1938-1945 (období Protektorátu Čechy a Morava), 1948-1989 (vláda komunistů) a o procesech před rokem 1945, jež vedly k uchopení totalitní moci. Spolu s tímto ústavem bude zřízen i Archiv bezpečnostních složek, který se bude starat o dokumenty Státní bezpečnosti a dalších složek v letech 1945-1990. Doposud tyto materiály spravovalo několik institucí zároveň (ministerstvo vnitra, ministerstvo obrany a další). Obě nové instituce by měly napomáhat bezpečnostním šetřením, naplňování lustračních zákonů nebo při vyřizování žádostí občanů o nahlédnutí do dokumentů spojených s činností Státní bezpečnosti. Podobné ústavy již v sousedních zemích existují. Ústav pro studium totalitních režimů, který se měl původně dle slovenského vzoru jmenovat Ústav paměti národa, má vzniknout ještě letos. V jeho čele by měla stát sedmičlenná rada, kterou by na návrhy Poslanecké sněmovny, prezidenta a sdružení odbojářů nebo politických vězňů volil Senát. Právě tato rada a podmínky členství v ní jsou důvodem, proč proti ústavu protestují komunisté se sociálními demokraty. Do vedoucích funkcí se totiž nebudou moci dostat lidé, jejichž jména figurovala na vedoucích pozicích různých organizací v předlistopadové době, popř. pokud byli členy komunistické strany. Z mnoha úst zaznívají také obavy, že tento ústav nebude orgánem vědců, ale pouhých státních úředníků.

Tisíce studentů demonstrovaly v centru Prahy proti státním maturitám

V pátek 4.května se konala demonstrace proti státní maturitě. Studentům vadí, že zákon o státní maturitě by měl vejít v platnost již příští rok. Současní studenti třetích ročníků totiž při nástupu na střední školy nevěděli, jak bude státní zkouška vypadat. Na to, aby mohly být společné maturity zavedeny v roce 2008, nejsou podle studentů, ovšem i pedagogů, školy připravené. Demonstranti se sešli na Václavském náměstí v deset hodin dopoledne. Zpočátku jich byly stovky, ale nakonec se asi pětitisícový dav mladých lidí vydal centrem Prahy a kolem poledne dorazil k budově ministerstva školství. Tu zasypal vajíčky, vzduchem však proletěly i láhve od piva. Před demonstrující předstoupila ministryně školství Dana Kuchtová přivítaná pokřikem "Už jsme tady". Snažila se se studenty diskutovat a přesvědčit je, že stojí na jejich straně. Přesto i ona byla zasažena vajíčkem. Nakonec studenty vyzvala, aby se v klidu rozešli. Průvod studentů ochromil na některých místech dopravu, studenti pískali, křičeli i bubnovali, na transparentech se objevovala hesla jako "Stop maturitám," "Státní maturita ne, díky" nebo "Státní maturita, pěkná debilita," k vidění byla ale i ostřejší hesla. Jednotná státní maturita čeká zřejmě teprve ty studenty, kteří jsou letos v prvním ročníku. Zástupci vládních stran už ve čtvrtek podepsali dodatek ke koaliční smlouvě, který by měl zaručit, ze poslanci budou prosazovat odložení společných maturit o dva roky.

Společná pracovní večeře prezidentů Klause a Kaczynského

V pondělí 21.května se v Lánech při pracovní večeři sešel prezident Václav Klaus s polským prezidentem Lechem Kaczynským. Jedním z témat diskuse byla výstavba protiraketové základny Spojených států na území České republiky a Polska. Podle plánů Američanů má radarová část základny stát na českém území, samotné rakety mají být v Polsku. Se Spojenými státy již oba státy jednají. Na večeři v Lánech Kaczynski řekl, že s Georgem Bushem povede jednání a že prý nebude jednat bez konzultací s Klausem a českou vládou. Bush má začátkem června přiletět i do Prahy. Podle Klause posílí téma výstavby základny vztahy mezi Polskem a Českem. Média citovala jeho výrok: "Je to důvod hrát spolu, a ne proti sobě." Na večeři se státníci shodli také ohledně nové euroústavy. Dominantní by mělo být jednomyslné hlasování o konkrétních věcech, většinové by mělo být druhořadé. Klaus později novinářům řekl, že společně hledají pohled na počty a na to, jakým způsobem hlasovat. Kaczynski k tomu zdůraznil, že Polsko většinové hlasování nepodpoří. Pokud má být euroústava nová, podle polského prezidenta musí být kratší.

Ekonomika

Hyundai oficiálně zahájila stavbu automobilky na severní Moravě

Jihokorejská automobilka Hyundai ve středu 25.dubna slavnostně položila základní kámen nové automobilky, která vyroste v severomoravských Nošovicích. Provoz by měla továrna zahájit v březnu 2009 a z jejich bran má zatím ročně vyjíždět 200 000 vozů. Později s náběhem třetího modelu se má kapacita zvýšit o dalších 100 000. Hyundai se zavázala, že investuje celkem 31 miliard korun a zaměstná minimálně 3000 lidí. Na zahajovací ceremoniál dorazil šéf automobilky Cong Mong-Ku. Návštěvu České republiky spojil s otevřením sesterského závodu Kia ve slovenské Tepličce nad Váhom u Žiliny. Připomněl, že Hyundai svým příchodem na Moravu přilákala dalších 13 jihokorejských subdodavatelů. Celkem se do Nošovic sjelo 500 pozvaných hostů. Mezi nimi byli i minulý a současný ministr průmyslu a obchodu Milan Urban s Martinem Římanem. Oba političtí soupeři se k sobě chovali nezvykle laskavě. Říman dokonce uznal zásluhy minulé vlády na získání této důležité investice. Region, do něhož čtvrtá největší světová automobilka vstupuje, sužuje vysoká nezaměstnanost. "Při více než 12 procentech nezaměstnaných v Moravskoslezském kraji, což představuje 82 tisíc osob, nepředpokládáme, že bychom měli problém najít dostatek zaměstnanců jak v dělnických profesích, tak s vyšší kvalifikací," řekl Právu tiskový mluvčí továrny Petr Vaněk. I přes značný zájem místních obyvatel o práci v Hyundai podalo přihlášku i 100 adeptů z Polska a další stovka ze Slovenska.

Kurzovní lístek ČNB 31. 5. 2007 (středa)

EUR, 1 .....28.325
Kanada, 1 .....19.685
Slovensko, 100 .....83.382
USA, 1 .....21.025

Kultura

Zemřela legenda českého filmu Svatopluk Beneš

V pátek 27.dubna zemřel v pražské vinohradské nemocnici ve věku 89 let herec Svatopluk Beneš. Více než čtyři poslední roky strávil upoután na lůžko. Beneš patřil k legendám prvorepublikového i poválečného filmu. Za svůj život ztvárnil desítky filmových a divadelních rolí. Mezi jeho nezapomenutelné herecké party patří například nadporučík Lukáš z Dobrého vojáka Švejka. Je znám především jako veliký milovník a elegán českého filmu i divadla. Na filmovém plátně se po jeho boku objevily herecké hvězdy jako Lída Baarová, Nataša Gollová či Adina Mandlová. Svatopluk Beneš se narodil v roce 1918 v Roudnici nad Labem a vystudoval pražskou konzervatoř. S herectvím začal již v šestnácti letech a v devatenácti získal první angažmá ve vinohradském divadle. V letech 1950 až 1990 byl členem Městských divadel pražských. Vzpomínal rád na tamní spolupráci s Otou Ornestem, který jej osvobodil od rolí lehkomyslných floutků, i s Alfredem Radokem, Miroslavem Macháčkem či Václavem Hudečkem. V osmdesátých letech hrál v divadle Semafor, kde vystupoval jako Johannes doktor Faust. Za celoživotní přínos obdržel Cenu Thalie 97. Do pamětí filmových diváků se krom slavné role nadporučíka Lukáše z Dobrého vojáka Švejka (1957) zapsal díky Pohádce máje Otakara Vávry z roku 1940, kde Beneš jako student Říša svádí půvabnou Helenku - Natašu Gollovou. Mezi jeho další slavné role patří postava "nesmiřitelného" bratra v Hostinci U kamenného stolu (1949). Jednou z jeho posledních filmových rolí byla postava T. G. Masaryka v Člověku proti zkáze (1990). Úplně naposledy si zahrál v roce 2003 se Zitou Kabátovou ve filmu Želary.

Nový film Alice Nellis: Tajnosti

Ve středu 17.května představila Alice Nellis svůj třetí celovečerní film. Vedle filmu Vratné lahve od otce a syna Svěrákových je další velkou filmovou domácí událostí letošního roku. Překladatelka Julie v podání jiskřivé zpěvačky Ivy Bittové je ústřední postavou filmu, který citlivě naráží na témata krize středního věku, citového zmatku a touhy změnit svůj život. Julie již mnoho let žije v pohaslém manželství s Richardem (Karel Roden), s nímž vychovává skoro dospělou dceru Cecílii (Martha Issová). Prožívá život navenek spokojený, plný blahobytu, ale v jejím nitru probíhají nikým netušené pocity a přání, její vnitřní tajnosti. Jednoho všedního rána při snídani zaslechne zprávu o úmrtí své zamilované bluesové zpěvačky a pianistky Niny Simone. Tato zvěst ji zasáhne a cosi, co Julie již dlouho nosí v nitru, se pohne a vzbouří a ona zatouží po vlastním piánu. Náhlé vnuknutí se promění v rozhodné přání a Julie se vydává shánět piáno, aniž tuší, co vše během pouti za nástrojem zažije. Její mise trvá pouhý jeden den, během nějž se dozvídá o svém těhotenství, rozchází se se svým milencem (Ivan Franěk), poodhaluje nevěru manžela a v bazaru hudebních nástrojů se seznamuje s plachým mladým prodavačem (Miloslav König), který se jí stává zpovědníkem. Snad by se zdálo, že tolik zvratů v malém časovém rozpětí čtyřiadvaceti hodin, bude působit jako křečovitá změť, avšak Alice Nellis s lehkostí a humorem zvládá propojit vše do jediného autentického celku. Snímek navíc zdobí režisérčin smysl pro poetiku okamžiku a obrazu a snová intermezza plná tance dělají z filmu vydařenou koláž. Hudební doprovod kapely Buty a zpěvačky Niny Simone vytvořil poklidnou komorní atmosféru filmu, který je jinak přehuštěn bizarními vztahy a emotivními okamžiky. Režisérčin druhý film Výlet byl oceněn Českým lvem a mnoha festivalovými cenami.

Český aukční rekord: Kupkův obraz vydražen za 13,4 milionu korun

Obraz Abstraktní kompozice od Františka Kupky byl na domácí poměry vydražen za mimořádnou částku 13,4 milionu korun. Abstraktní kompozice překonala dosavadní rekord Čapkova obrazu Koupel nohou, který byl prodán loni v prosinci za 9,3 milionu. Samotná vyvolávací cena 8,5 milionu byla nezvykle vysoká, odborníci ji však odhadli na půl milionu eur (14 milionů korun). Neznámý kupec Kupkova obrazu ale ve skutečnosti zaplatí 15,8 milionu, protože k ceně obrazu se ještě musí připočítat aukční daň, která činí 18 procent. Abstraktní kompozice pochází ze sbírky továrníka Waldese, který si obraz mimořádně cenil. Koupil ho přímo od malíře a v jeho pražské vile visel až do roku 1938, kdy jej rodina odvezla do USA, aby ho zachránila před nacisty. V zahraničí se ovšem Kupka prodává mnohem lépe a dráž. Rekord drží kompozice Vertikální plány modré a červené, která byla v roce 1998 prodána za 540 tisíc dolarů (18 milionů korun).

Sport

Velká cena Číny skončila vítězstvím českého jezdce

Lukáš Pešek, český motocyklista v barvách nizozemské stáje Derbi, dosáhl 6.května ve Velké ceně Číny poprvé v kariéře na vítězství. Jeho úspěch je prvním triumfem českého motocyklového závodníka ve světovém poháru od roku 1966, kdy v tehdejší Velké ceně NDR vyhrál František Šťastný. Ziskem 25 bodů se Pešek po čtyřech závodech dostal do čela průběžného hodnocení kategorie do 125 ccm. Předstihl tak svého největšího konkurenta Maďara Gabora Talmacsiho ze stáje Aprilia, který skončil čtvrtý. Pešek startoval v Šanghaji ze třetího místa, které vybojoval v sobotní kvalifikaci. Pozici ale neudržel a propadl se až na páté místo. V závěrečných kolech postupně dosahoval stále rychlejších časů, dva okruhy před koncem předjel doposud vedoucího Španěla Rabata a vedení, byť těsné, už neztratil. Další místa na stupních vítězů obsadili Španělé Hector Faubel (Aprilia) a Esteve Rabat na motocyklu Honda.

Lukáš Pešek slavil úspěchy i v neděli 20.května na Velké ceně Francie silničních motocyklů v Le Mans, kde skončil druhý. Upevnil si tak průběžné vedení v seriálu MS. Peškův náskok před Maďarem Gaborem Talmacsim, který skončil čtvrtý, vzrostl na devět bodů. Závod vyhrál poprvé v kariéře Španěl Sergio Gadea. Po vítězství v Číně, druhém místě v Jerezu a třetím v Kataru je to pro Peška již čtvrté umístění na stupních vítězů v letošní sezoně.

DNY PRAHY V CHICAGU 2007

Unikátní a největší prezentace České republiky a jejího hlavního města v USA v tomto roce. Festival bude zahájen 5. června a potrvá více než měsíc.

- **Czech Day on Daley Plaza,** downtown Chicago – Daley Plaza, June 5, 11:30 a.m. – 2:30 p.m.
- **Robert Balzar Trio – jazz concert,** Katerina´s, June 5, 6:30 – 9:00 p.m.
- **David Koller & Band, guest Lenka Dusilová - rock concert,** Subterranean Club, June 6, 8 p.m.
- **Silvie Hessová and Daniel Wiesner - chamber music concert,** Chicago Cultural Center, June 7, 7:30 p.m.
- **"Czech Encounters: Prague and Beyond" - tourist seminar,** Consulate General, June 7, 5:30 p.m.
- **"Czechs in America" - historic exhibition & discussion panel**, Museum of CSA Fraternal Life Oakbrook, June 9 – August 31, opening on June 9, 2 p.m.
- **"Awake the Pilsen Specters!"- Pilsen to Pilsen stereo fest,** June 9, Busker gallery, morning program 10 a.m.; Polvo Gallery, evening program 6:00 p.m.
- **"The Revolution Will Be Televised" - Czech film days,** Facets Cinémathèque, June 15 – 21, opening June 15, 6 p.m.
- **"Jan Grimm - The Retrospective"** (paintings), Consulate General, June 13 – July 31, opening June 13, 5:30 p.m.
- **"Oldřich Kulhánek – Prints and Drawings",** The International Currents Gallery of John David Mooney Foundation, June 15 – July 31, official opening June 28, 5:30 p.m.
- **David Černý - "Man Hanging Out",** Michigan Ave., June 28 (location and time t.b.a.)
- **Vladislav Bláha - classical guitar concert,** Czech Mission Chapel in Cicero, June 17, 7:30 p.m.
- **"Dynamic Growth Opportunities" - business workshop,** Union League Club, June 26, 5:30 p.m.
- **"The Importance of the International Non-Profit Sector" - breakfast seminar,** Kellogg School of Management, June 29, 8:00 a.m.
- **"Golden Prague Gala" - dinner and dancing featuring Ondřej Havelka and his Melody Makers,** Hilton Chicago, June 29, 6:30 p.m.
- **Rededication of Cermak Rd.,** Bohemian National Cemetery (9:30 a.m.), Cermak Rd. (11:00 a.m.), Klas Restaurant Cicero (12:15 p.m.), June 30

Pro více informací kontaktujte Generální konzulát České republiky v Chicagu – www.mzv.cz/chicago

České filmové dny 15.-21.června 2007

FACETS CINÉMATHEQUE•1517 W FULLERTON AVE•CHICAGO, IL 60614
ADVANCE TICKETS www.facets.org/cinematheque HOTLINE 773.281.4114

PUPENDO - **Fri., Jun. 15 at 7 p.m. and Sun., Jun. 17 at 7 p.m.**
Za účasti Jana Hřebejka – recepce (6-7 p.m.)
CZECH TOON TALES - **Sat., Jun. 16 at 1 p.m.**
ANDĚL PÁNĚ - AN ANGEL OF THE LORD - **Sat., Jun. 16 at 3 p.m.**
ŽENY NA PŘELOMU TISÍCILETÍ/ V PASTI - WOMEN AT THE TURN OF THE MILLENNIUM/TRAPPED **Sat., Jun. 16 at 5:30 p.m.**
SKŘÍTEK - SKRIT - **Sat., Jun. 16 at 7 p.m. and Thurs., Jun. 21 at 7 p.m.**
KNOFLÍKÁŘI - BUTTONERS **Sat., Jun. 16 at 9 p.m. and Wed., Jun. 20 at 7 p.m.**
FREE ADMISSION! TWO X AUREL KLIMT! - **Sun., Jun. 17 at 12:00 p.m.**
O KOUZELNÉM ZVONU - THE ENCHANTED BELL
PÁD - THE FALL
DOUBLE FEATURE: TWO X MIROSLAV JANEK - **Sun., Jun. 17 at 1 p.m.**
NESPATŘENÉ - THE UNSEEN
HAMSA, JÁ JSEM - HAMSA, I AM
LESNÍ CHODCI - FOREST WALKERS **Sun., Jun. 17 at 3:30 p.m**
BÁJEČNÁ LÉTA POD PSA - WONDERFUL YEARS THAT SUCKED - **Sun., Jun. 17 at 5 p.m. and Mon., Jun. 18 at 9 p.m.**
THE PLASTIC PEOPLE OF THE UNIVERSE - **Mon., Jun. 18 at 7 p.m. and Thurs., Jun. 21 at 9 p.m.**
ENE BENE - **Tues., Jun. 19 at 9 p.m.**
NUDA V BRNĚ - BORED IN BRNO - **Tues., Jun. 19 at 7 p.m. and Wed., Jun. 20 at 9 p.m.**

Všechny filmy jsou česky mluvené s anglickými podtitulky.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež Benedikt XVI. navštívil Brazílii

Ve dnech 9. – 13.května uskutečnil papež Benedikt XVI. svou 6. zahraniční cestu. Tentokrát navštívil Brazílii. Do São Paula přiletěl ve středu 9.5. Po celou dobu návštěvy byl ubytován ve zdejším benediktinském klášteře, protože apoštolská nunciatura zde není. Následujícího dne dopoledne byl přijat brazilským prezidentem a odpoledne se setkal s mladými lidmi na stadionu Pacaembu. V pátek 11.5. dopoledne slavil Svatý otec spolu s brazilskými biskupy mši svatou na letišti Campo de Marte poblíž São Paula při které svatořečil bl. Antonína Galvão de França a odpoledne se setkal s brazilskými biskupy. V sobotu 12.5. Benedikt XVI. navštívil „Fazenda da Esperança" (Farmu naděje), léčebnu pro narkomany ve městě Guaratinguetá. Téhož dne večer se zúčastnil modlitby růžence v bazilice Panny Marie v Aparecidě. V neděli 13.5. v 10.00 hodin dopoledne slavil papež mši svatou a po ní v promluvě před polední modlitbou Regina coeli zmínil, že se jedná o jeho první pastýřskou cestu do Latinské Ameriky, kterou nazval „kontinentem naděje", na kterém žije polovina všech katolíků ve světě a velké procento mladých lidí. „Je to naděje nejen pro církev, ale i pro Ameriku a pro celý svět." Odpoledne pak papež zahájil 5. generální konferenci biskupů Latinské Ameriky a Karibských ostrovů a předsedal jejímu prvnímu zasedání. Ještě téhož večera odcestoval na letiště Guarulhos, odkud odletěl zpět do Vatikánu.

Hlavními tématy, na která se Svatý otec v Brazílii zaměřil byla témata viry, sekt, chudoby a autoritářských režimů. Podle statistických údajů Apoštolského stolce k 31.12.2005 měla Brazílie z celkového počtu 184,180.000 obyvatel 155,628.000 katolíků (84,5 %). V 269 církevních oblastech - diecézích či jiných útvarech - existuje 9.504 farností a 36.729 pastoračních center jiného charakteru. V Brazílii působí 427 biskupů, 18.087 kněží, 2.676 řeholníků, 33.765 řeholnic, 2.015 laických členů sekulárních institutů, 72.704 laických misionářů, 492.370 katechetů, 3.858 studentů v malém semináři a 9.450 bohoslovců. Celkem 6.073 katolických vzdělávacích institucí všech úrovní vzdělání vychovává 2.472.348 dětí a mladých lidí. Církev v zemi provozuje 366 nemocnic, 1.013 klinik, 764 domovů pro seniory či postižené, 1.942 sirotčinců a jeslí, 2.159 rodinných poraden a 2.830 dětských domovů.

První brazilský světec – sv.Antonín od sv.Anny

Antônio Galvão de França se narodil v r. 1739 v brazilské Guaratinguetá. Jeho otec Antônio Galvão de França se přistěhoval z Portugalska, jeho matka Isabel Leite de Barros pocházela z rodiny významných farmářů. Ve 13 letech poslal otec Antonína na výchovu k jezuitům do Belému, kde zůstal 4 roky. Protože místní šlechta začala v té době zasahovat proti jezuitskému řádu, odešel na radu otce do františkánského kláštera v nedalekém Taubaté. Slavné sliby složil 16.4.1761 v klášteře nedaleko Rio de Janeira a o rok později přijal kněžské svěcení. Následující roky dále studoval v klášteře sv. Františka v São Paulu a připravoval se na apoštolát. V letech 1769-70 působil jako zpovědník u sester sv. Terezy v São Paulu. Zde se setkal se sestrou Helenou Marií od Svatého Ducha, kterou Bůh ve vidění vyzval k založení nového kláštera. Fra Galvão ji pozorně vyslechl a rozhodl se tomuto dílu napomoci. Klášter byl založen 2.2.1774 a P.Antonín se stal jeho velikou oporou, zvláště po předčasné smrti sestry Heleny 23.2.1775. Díky velkému množství povolání se klášter rozrůstal - v r. 1788 musela být postavena nová budova a po dalších 14 letech byla dokončena stavba kostela. Fra Galvão se o budovu velmi zasadil - byl nejen architektem, ale i stavbyvedoucím a zedníkem. Jím postavený kostel Mosteiro da Luz („Klášter světla") by posvěcen na svátek Nanebevzetí Panny Marie 15.8.1802 a dnes patř do seznamu světového dědictví UNESCO. Již v té době za ním přicházeli lidé, aby jim pomohl od nejrůznějších tělesných nemocí. Při jedné z takových návštěv dostal Fra Galvão nápad a na kus papíru napsal latinská slova Post partum, Virgo, inviolata permansisti: De Genetrix, intercede pro nobis („Po porodu, Panno, jsi zůstala nepo rušená: Svatá Boží Rodičko, přimlouvej se za nás"). List papíru pak stočil do ruličky a jako lék podal mladíkovi s ledvinovou kolikou Bolesti ihned ustaly. Věhlas tohoto „lékaře" se brzy rozšířil a lidé k němu pro „pilulky" přicházeli v zástupech. Na žádost biskupa se P. Antonín odebral r. 1811 do Sorocaby, aby zde založil klášter klariset Fra Galvão zemřel 23.12.1822 a na žádost lidu i řeholních sester byl pohřben v Mosteiro da Luz, který sám zbudoval. Jeho hrob se brz stal cílem poutníků. Papež Jan Pavel II. beatifikoval Fra Galvãa dn 8.4.1997 na Svatopetrském náměstí a P. Antonín se tak stal prvním brazilským blahoslaveným. Rozhodnutí o jeho svatořečení oznám papež Benedikt XVI. dne 16.12.2006 a svatořečen byl při mši svaté n letišti Campo de Marte v São Paulu v pátek 11.5.2007, během pape žovy 6. apoštolské cesty.

Kniha italského novináře boří mýty o Piu XII.

„Nepodložené zvěsti o Piu XII. jsou mezi lidmi tak rozšířené, že j mnozí považují za věrohodnější než skutečná historická fakta," tvrd Andrea Tornielli, který 22.května v Itálii vydal svou knihu Pio XII, U Uomo Sul Trono di Pietro („Pius XII.: Muž na Petrově stolci" Tornielli, který působí jako novinář v milánském deníku Il Giornal vysvětluje: „Kampaň proti Piu XII. byla zahájena v Sovětském svaz a jen pomalu se daří zveřejňovat pravdu." Papež Pius XII. vedl círke v letech 1939-1958. Před svým zvolením byl, jako kardinál Eugeni Pacelli, státním sekretářem Apoštolského stolce. Již léta je obviňová z toho, že se dostatečně nepostavil nacistickému Německu, zvláště ž nezabránil vyhlazování Židů. 661 stránková publikace čerpá z dosu nezveřejněných soukromých archivů rodiny Pacelliových, ze kte Pius XII. pocházel. Jako materiál posloužila i svědectví zaznamenar v beatifikačních spisech papeže. „Jedním z mých nejdůležitějšíc zdrojů byly dopisy, které Pacelli psal svým příbuzným, zvláště brat Francescovi," říká Tornielli a dodává: „Z těchto doposud neznámýc listin je zřejmá jeho obava z rozvoje nacismu a jeho silnéh protikřesťanského nacionalismu." Ve své knize se autor dotýká osobnějších stránek Eugenia Pacelliho: „Z dopisu mimo jiné vysvitá jeho přání nebýt jmenován kardinálem, aby se mohl plně věnov pastýřské službě. Vidíme zde, že Pacelli – nuncius, kardinál i papež vždy zůstal v hloubi srdce především knězem." Již dříve, na počátk května, se ve Vatikánu sešlo 13 kardinálů a arcibiskupů, kteří zc hlasovali o tom, zda doporučí přijetí papeže Pia XII. mezi kandidá blahořečení. Podle P. Petera Gumpela SJ, který o blahořečení pape již dlouhá léta usiluje, byl výsledek hlasování „jednomyslný pozitivní." Výsledek bude nyní předložen papeži. Hlasování se opíra o 3.000 stránkový dokument shrnující svědecké výpovědi, historick dokumenty i literární prameny o osobě papeže Pia XII. i o činno Apoštolského stolce v období II. světové války. Označení „ctiho ný" bývá přiznáno těm lidem, jejichž heroické ctnosti papež uzná oficiálním dekretu. Aby takový kandidát mohl být blahořečen, mu být papežským dekretem potvrzen alespoň jeden zázrak na přímluv čekatele blahořečení. Druhý takový zázrak je pak nutný pro sv tořečení kandidáta.

Podle zpráv ČB

Kardinál Miloslav Vlk oslavil 75.narozeniny

a zůstává dál pražským arcibiskupem

V sobotu 19.května 2007 se v pražské katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha konala mše svatá u příležitosti životního jubilea – 75 let kardinála Miloslava Vlka (narodil 17.května 1932 v jihočeské Lišnici, okres Písek). Z mnohých vzácných hostů byli přítomni apoštolský nuncius Diego Causero, kardinálové Christoph Schönborn z Vídně a Tomáš Špidlík, čeští a moravští biskupové, předseda Slovenské biskupské konference biskup František Tondra, biskupové z Afriky a Asie, děkan pražské teologické fakulty prof. Ludvík Armbruster, předseda Ekumenické rady církví Pavel Černý, řada kněží, jáhnů a řeholníků a zástup věřících. Z představitelů veřejného a politického života nechyběli český exprezident Václav Havel, místopředseda vlády Jiří Čunek, rektor Univerzity Karlovy profesor Václav Hampl, zástupci diplomatického sboru a někteří poslanci a senátoři.

V přivítání kardinál Miloslav Vlk zdůraznil, že toto jubileum vnímá jako příležitost k Boží oslavě a díkůvzdání za vše, co v životě obdržel.

Slavnostní homilii pronesl kardinál Tomáš Špidlík. Zamyslel se v ní například nad hodnotou a významem Božího a lidského slova a nad svátkem Nanebevstoupení Páně, který si v těchto dnech církev připomíná. Zajímavá byla zmínka o dlouhém životě, jenž se chápe jako dodržování správné duchovní životosprávy. Pro duchovní život je nezbytné povolání, které nejdříve Bůh člověku určí, člověk je má potom nalézt a uskutečňovat. Kazatel dále rozebíral dva způsoby použití slova „katedra": především jako místa, odkud promlouvají biskupové – nástupci apoštolů. Tak jako katedru apoštola Petra zastává papež, tak na katedře sv. Vojtěcha zasedá nyní arcibiskup Miloslav Vlk.

V závěru slavnosti přijímal kardinál Vlk blahopřání od velkého počtu hostů. Apoštolský nuncius Diego Causero seznámil všechny účastníky s důležitými body v životě kardinála Miloslava Vlka a konstatoval, že ne všichni lidé ho přijali, ale má své věrné ve „vlastním domě" – v církvi. Slavnostně také oznámil přání papeže Benedikta XVI., podle kterého kardinál Vlk setrvá i nadále v úřadu pražského arcibiskupa. Kardinál Vlk později upřesnil, že na katedře sv. Vojtěcha bude zasedat ještě dva roky. K blahopřání se připojil i předseda České biskupské konference Jan Graubner. Biskup František Tondra, předseda Slovenské biskupské konference, hovořil o kvalitních kontaktech biskupských konferencí obou zemí po rozdělení Československa.

Arcibiskup Kizito Lwanga z Kampaly (Uganda), prezident Caritas Africa, který byl donedávna biskupem diecéze Kasana-Luweero, a také biskup Matthias Ssekamanya z diecéze Lugazi zastupovali církev v Africe. V těchto dvou diecézích provozuje Arcidiecézní charita Praha svůj projekt „Adopce na dálku", který dává vzdělání 5.000 sirotkům. S projektem Adopce na dálku se nově začíná také v ugandské diecézi Mitiana. V diecézi Lugazi rovněž pražská arcidiecézní charita vybudovala a za přítomnosti kardinála Vlka loni předala k užívání nemocnici v Buikwe.

Slavnostní bohoslužby se zúčastnil také biskup Gerald Lobo z diecéze Shimoga v Indii, kde je podobným způsobem adoptováno 9.000 dětí. Gratulace arcibiskupa z Kampaly v africké Ugandě, biskupa ze Shimogy v Indii a zástupců vietnamské komunity v ČR dodaly slavnosti rámec univerzality církve.

Pozdravy zazněly také z úst biskupa Piotra Libery z Díla Mariina. Biskup Libera, generální sekretář Polské biskupské konference, byl jmenován biskupem diecéze Płock. Slavnosti byl přítomen i biskup Henryk Muszyński z Hnězdna, kde stejně jako v Praze nedávno oslavovali výročí sv. Vojtěcha.

Anton Otte z Ackermann Gemeinde ocenil roli kardinála Vlka při smíření Čechů a Němců. Mons. Otte citoval z blahopřejného dopisu, který kardinálu Vlkovi zaslal bývalý německý kancléř Helmut Kohl a ve kterém mimo jiné uvádí: „Vaše životní cesta rozhodně neprobíhala hladce. Studoval jste za velmi obtížných podmínek a za svého kněžského působení jste zažil šikanu diktatury. S velkou důvěrou v Boha a s přímočarostí jste šel svou cestou a mohl jste tak po pokojné revoluci v roce 1989 převzít důležitou zodpovědnost v naší církvi. Zvláště mě velmi potěšilo, že jste to byl právě Vy, kdo převzal úřad po pražském arcibiskupovi Františku Tomáškovi, kterého jsem si nesmírně vážil. V průběhu let jste se stále moudrými a svébytnými myšlenkami hlásil ke slovu, a tím jste velmi blahodárně ovlivnil vnitřní i vnější život církve. Rád využívám příležitosti Vašich narozenin, abych Vám za to velmi srdečně poděkoval. Rád vzpomínám na mnohá setkání s Vámi, která byla pro mě vždy velkým přínosem."

Švýcarské biskupy reprezentoval emeritní biskup Ivo Fürer ze St-Gallen. Mezi přítomnými byl také sekretář CCEE Aldo Giordano. CCEE je Rada evropských biskupských konferencí, v jejímž čele stál kardinál Vlk v letech 1993-2001. Mezi pozvanými hosty byly např. dále holandský biskup Johannes van Burgsteden, biskup Joachim Reinelt z Drážďan (Dresden), biskup Franz X. Eder z Pasova (Passau), emeritní biskup Maximilian Aichern z Linze a další. Slavnost skončila závěrečným poděkováním z úst jubilanta a kardinál se poté společně s pozvanými hosty odebral na slavnostní oběd do Arcibiskupského paláce.

Přímo v den kardinálových narozenin přijal Miloslava Vlka na Pražském hradě prezident republiky Václav Klaus. Při této příležitosti mu předal kardinálu Čestnou plaketu prezidenta republiky, vyznamenání, kterým vyjadřuje respekt a úctu hlavy státu všeobecně váženým a výjimečným osobnostem. V průvodním dopise k plaketě prezident Klaus oceňuje zásluhy kardinála Vlka „o rozvíjení náboženského života a společenského dialogu v naší zemi" a dodává: „Vážím si otevřenosti Vašich postojů, Vaší připravenosti jasně a někdy i ostře prezentovat svá stanoviska a Vašeho trvalého úsilí obnovit autoritu a postavení katolické církve u nás." Uznává také nelehkou situaci, do které byl Vlk jako pražský arcibiskup postaven krátce po pádu komunismu.

V pátek večer 18.května se v katedrále konal narozeninový koncert, při kterém zazněly skladby „Hora tří světel" Bohuslava Martinů, „Ubi caritas et amor" Petra Ebena, „Otčenáš" Leoše Janáčka a „Te Deum" Antonína Dvořáka v podání Pražského katedrálního sboru a orchestru.

Podle ČBK

Pouť do Svaté země (6)

Pokračování ze str.2

Podle knih královských bylo v této rodinné hrobce s králem Davidem a Šalomounem pohřbeno ještě třináct judských králů. Po nezdařeném pokusu o vyplenění hrobu zde dal Herodes Veliký kolem roku 30 př.Kr. zřídit nádherný památník z bílého mramoru, který se však zřítil před povstáním Bar-Kochbovým (132-135 po Kr.) Dobře doložená tradice na přelomu prvního tisíciletí říká, že křesťané již po několik století slavili svátek židovského krále Davida, předka Kristova, na hoře Sión 26.prosince a to v místnosti, která se nachází pod večeřadlem. Muslimové tuto tradici převzali v pozdním středověku a postavili na Sión mešitu s impozantní věží Nabí Dawud. V současné době je hrob krále Davida židovskou svatyní. Velké kvádry apsidy pocházejí ze staré synagogální stavby z 2.století. Kamenná rakev, kopie římského sarkofágu z období křižáckých výprav je zahalena červeným přehozem s vyšitými Davidovými hvězdami. Na sarkofágu jsou stříbrné koruny, které zdobily svitky tóry (Mojžíšova zákona) ze synagog v diaspoře, které byly za holocaustu zbořeny. Hrob krále Davida spolu se Zdí nářků je pro vyznavače židovské víry nejnavštěvovanějším a nejuctívanějším místem.

Večeřadlo

Na hoře Sión se také nachází místo, kde Ježíš Kristus slavil se svými učedníky poslední večeři, kde se oni později scházeli k modlitbám a kde o Letnicích dostali Ducha svatého. Evangelia nám neudávají přesně místo, kde byl dům s horní místností, kde měl Ježíš jíst velikonočního beránka a ustanovit velikonoční večeři Nové smlouvy. Nacházíme zde pouze Ježíšův příkaz: „Když vejdete do města, potkáte člověka, který nese džbán vody. Jděte za ním do domu, do něhož vejde, a řekněte hospodáři: 'Mistr ti vzkazuje: Kde je světnice, v níž bych jedl se svými učedníky velikonočního beránka?' A on vám ukáže upravenou velkou horní místnost; tam připravte večeři.“ (Luk 22, 10-12) Pán Ježíš úmyslně neřekl, kde se nachází dům, v němž chtěl stavit velikonoční večeři ani jméno majitele. Znal svého zrádce a chtěl tento důležitý večer strávit nerušeně. Proto dal Petrovi a Janovi jen toto poznávací znamení. V minulém století byly objeveny staré schody, které vedly od rybníka Siloe do místa, kde se nachází dnešní Večeřadlo. Po těchto schodech s velkou pravděpodobností kráčel onen člověk se džbánem vody nabrané v rybníce Siloe, která byla potřebná k přípravě velikonoční večeře.

Pro zachovalost místa, kde bylo ečeřadlo svědčí mnoho historických dokladů. Židovský historik Josef Flavius ve své knize „Válka židovská“ píše, že jihozápadní část Horního města – Sión v roce 70 po dobytí Jeruzaléma nebyla zničena, neboť odpor Židů byl zlomen ještě před jejím dobytím. Dále sv. Epifamios (315-403), biskup z Konstancie na Kypru, který se narodil v Palestině, v jednom ze svých spisů zaznamenal o inspekční cestě císař Hadriána na Přední východ následující: „Když císař kolem roku 130 navštívil Jeruzalém, nalezl všechno zničené, až na několik domů a malý Boží kostel, který stál na tom místě, kde učedníci po návratu z Olivové hory po vykupitelově nanebevstoupení vystoupili do horní místnosti. Tam byl kostel postaven – totiž na Sión.“ Podobně sv.Cyril jeruzalémský mluví v jedné katechezi z roku 348 o „horník kostele“ na Sión, zasvěceném seslaní Ducha svatého. Také v poutní zprávě arcijáhna Theodosia z roku 530 je zmiňován siónský kostel, který patřil v Jeruzalémě k nejnádhernějším chrámům Páně a byl nazýván „Matkou všech kostelů“, neboť je to místo, kde byla slavena svatá večeře Vykupitelova.

Po dobytí Jeruzaléma Araby r.638 potkal i Siónský kostel stejný osud jako mnoho dalších. Když se roku 1099 zmocnili Jeruzaléma křižáci, byl rozbořený kostel opět postaven a v něm se nacházela kaple Poslední večeře Páně. Po porážce křižáků r. 1219 byl kostel mohamedány opět zničen. V roce 1228 přišli do Jeruzaléma poprvé františkáni, kteří si postupně naklonili muslimské sultány a ti propůjčili mnichům v klášterech na Sión, u Svatého hrobu a v Betlémě zvláštní výsady. V roce 1335 italská šlechtična Markéta ze Sicílie koupila na Sión pozemek a darovala jej františkánům, kteří na něm postavili Večeřadlo v dnešní podobě. Je to vcelku jednoduchá místnost dlouhá 14 m, široká 9 m a vysoká 6 m. Uprostřed stojí dva sloupy nesoucí gotickou klenbu. V jihovýchodním rohu vedou schody nahoru do malé místnosti, která je uctívána jako místo, kde byl na apoštoly seslán Duch svatý. V 15. stol., když muslimové ovládli horu Sión, přeměnili kostel na mešitu a po více než pět století zakazovali židům i křesťanům přístup do ní. V současné době mají ve spodním patře areálu Židé synagogu s Davidovým hrobem a křesťané mohou Večeřadlo navštěvovat, ale nemohou tam mít bohoslužby.

Jak již bylo zmíněno je Večeřadlo též spojeno s událostí seslání Ducha svatého. Stalo se to o slavnosti Letnic – řecky hé pentekosté = padesátý den. Byla to původně židovská slavnost Šavout neboli svátek týdnů, který se slavil padesátý den po židovských Velikonocích, jako dožínková slavnost, jak to ukládá Zákon Mojžíšův (Dt 16, 9-10): „Od chvíle, kdy přiložíš srp ke stojícímu obilí, začneš počítat sedm týdnů (49 dní). Dáš dobrovolně podle své možnosti z toho, v čem ti Hospodin tvůj Bůh požehná.“ Tento svátek vedle Paschy – velikonoc a svátku stánků patřil mezi tři hlavní židovské slavnosti, zvané též „putovní“, neboť o těchto svátcích měli židé povinnost putovat do Jeruzaléma, což také potvrzují Skutky apoštolů, které mluví o tom, že v tu dobu byli v Jeruzalémě židé ze všech končin světa. (Sk 2, 5)

Když naše poutní skupina vystoupila do Večeřadla, byli jsme ohromeni nečekanou podívanou. Uprostřed stálo několik desítek mužů a žen se vztaženýma rukama a očima upřenýma vzhůru jako v extázi a vykřikovali nesrozumitelná slova a vůbec nás nevnímali. Měli jsme podobné pocity, jak tenkrát popisoval reakci židů na chování apoštolů po seslání Ducha svatého sv. Lukáš: „Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: Co to má znamenat? Ale jiní říkali s posměškem: Jsou opilí.“ (Sk 2, 12-13) Ve skutečnosti jsme se však v této chvíli setkali s příslušníky charismatické-

Chrámová hora - nahoře Skalní dóm, tzv Omarova mešita, dole Zeď nářků

ho hnutí, které se rozšířilo v církvi po druhém Vatikánském koncilu. Podobně jako se to poprvé stalo o Letnicích, kdy Duch svatý sestoupil na apoštoly a obdařil je nadpřirozenými dary (Sk 2, 4) a podobně jako se to stávalo v prvotní církvi, kdy věřící dostávali dary Ducha svatého, jak o tom píše sv. Pavel v prvním listě Korinťanům (1 Kor 12, 4-11), i v dnešní době se mnohdy při vzývání Ducha svatého uskutečňuje zvláštní vylití jeho darů, jako je promlouvání cizími jazyky, prorokování, uzdravování a mnohé další. Pokud se někdo zúčastnil tzv. charismatických mší svatých, ví, že velmi často, obvykle po proměňování, dochází k podobným mystickým stavům, kdy účastníci naplněni Duchem svatým velebí Boha cizími – andělskými jazyky. I zde ve Večeřadle došlo k něčemu podobnému, kde na místě, kde se uskutečnilo první udělení darů Ducha svatého, byli charismatici týmž Duchem svatým uchváceni.

Chrámová hora a Zeď nářků

Jestliže Jeruzalém – město Davidovo má pro křesťany historický význam především v tom, že zde obětí Ježíše Krista vyvrcholily dějiny spásy, neméně významný je Jeruzalém pro další dvě světová monoteistická náboženství – pro židy a muslimy. Chrámová hora, na níž byl vybudován Jeruzalémský chrám, a kde dnes stojí tzv. Skalní dóm, který je nejvýznamnější islámskou svatyní v Jeruzalémě, měla náboženský význam už v dávném starověku. Toto místo je totiž ztotožňováno s horou Moria, kde chtěl Abraham obětovat svého syna Izáka. Vrcholek této hory považovalo mnoho lidí za střed světa.

Jeruzalémský chrám (hebrejsky *Bét HaMikdaš* = Chrám) byl centrem náboženského kultu izraelského lidu mezi 10. stol. př. Kr. a 1. stoletím po Kr. Chrám byl místem, kde se přinášely oběti, kde se zasvěcovali prvorození synové Hospodinu, kam se shromažďoval celý národ ke slavení výročních svátků a vůbec to bylo centrum židovského náboženského života. Židé dodnes věří, že jednou bude Bohu Chrám znovu vybudován.

První jeruzalémský Chrám byl zbudován králem Šalomounem (970-931 př.Kr.). Když král David učinil Jeruzalém centrem izraelského království a přenesl do něj Boží Archu úmluvy (2 Sam 6,1n.), jeho syn Šalomoun pak vybudoval Chrám jako „dům Božího přebývání" a jako symbol připoutání lidu k Davidovu rodu. Stavba trvala celých 16 let, Šalomoun na ni od lidu vybíral vysoké daně a při stavbě mu byli nápomocni tyrští stavitelé. Tento chrám stál téměř 400 let. Roku 586 př. Kr. byl vypálen vojskem babylonského krále Nebukadnezara II. při dobytí Jeruzaléma, po kterém následovalo babylonské zajetí.

Druhý Chrám byl zbudován navrátilci z babylonského zajetí, vedenými Zorobábelem z Davidova rodu, zhruba sedmdesát let po zničení prvního Chrámu. Umožnil to edikt nového pána Babylonie, perského krále Kýra II., jímž se vyhlašovala náboženská svoboda. V druhém Chrámu již chyběla Archa úmluvy (ve velesvatyni tak zůstal jen kámen, na kterém schrána stála). Chrám, který byl zbudován navrátilci z Babylóna byl však jednoduchý a prostý. Herodes Veliký (74 př. Kr. - 4 po Kr.) jej proto roku 19 př. Kr. nechal přestavět a proměnil jej v honosnou stavbu (čímž si do jisté míry získal přízeň židovského lidu). Herodův chrám byl zbudován ze zelenkavého a bílého mramoru. Vylepšování a rozšiřování Chrámu pokračovalo i po Herodově smrti - téměř až do zániku Chrámu. Druhý Chrám stál do 10.srpna 70, kdy byl vypálen římským vojskem vedeným Titem. Chrám pak již nikdy nebyl obnoven.

Po skončení Židovské války bylo židům zakázáno vrátit se na místo chrámu. V době byzantské jim bylo dovoleno jednou za rok navštívit zničené místo, aby zde naříkali. Roku 638 byl Jeruzalém dobyt muslimy a Chrámová hora byla upravena a byly na ní vystavěny mešity, které tam stojí dodnes. Sultán dovolil Židům bydlet v Jeruzalémě. V tomto období vykrystalizoval zvyk modliteb na jihozápadě hradeb Chrámové hory. Místo bylo od roku 1948 až do šestidenní války v roce 1967 v jordánském vlastnictví a v této době bylo opět bráněno židům se zde modlit. Zeď nářků (hebrejsky HaKotel HaMaaravi - Západní zeď) je pozůstatkem vnější hradby, která ke konci období druhého jeruzalémského Chrámu obklopovala Chrámovou horu. České pojmenování Zeď nářků je převzato od Arabů, kteří toto místo takto pojmenovali právě podle Židů, kteří se ke Zdi přicházeli modlit a oplakávat zničení Chrámu. Dnes je to nejposvátnější místo Židů. Ke Zdi nářků přichází mnoho poutníků z celého světa, aby zde vyslovili své modlitby. To bývá mnohdy provázeno zvykem, při kterém je modlitba napsaná na papírovém lístku vsunuta mezi kameny, z nichž je Zeď vybudována. Jsou to obrovské, asi 1,20 metrů vysoké kamenné kvádry a díky nim si můžeme udělat představu o rozměrech tohoto chrámu. Velmi často se na tomto místě odehrává také obřad Bar micva, při kterém jsou dospělí židovští chlapci uváděni do liturgického společenství. Oděni do modlitebního pláště s pokrývkou na hlavě přistupují aby poprvé předčítali z hebrejské Tóry.

Při naší návštěvě Jeruzaléma probíhaly v zemi třetí největší náboženské slavnosti – svátky stánků, které židům připomínají čtyřicetileté putování pouští. V této době se modlí a přespávají venku pod širým nebem v jednoduchých chýších zhotovených z palmových větví. Velké množství věřících přichází v tyto dny do Jeruzaléma a tak i náměstí před Zdí nářků bylo naplněno muži v černých oblecích s bílými košilemi a s klobouky na hlavách. Ti ortodoxní byli oděni do dlouhých černých kabátů, mnoho z nich mělo přes hlavu přehozen modlitební šál. Stáli s hlavou opřenou o zeď nebo jiní seděli na stoličkách opodál pohrouženi do hlubokých modliteb starozákonních žalmů. Prostor pro modlitby mužů a žen je i zde, podobně jako ve všech synagogách přísně oddělen. Pokud se chtěli také naši poutníci u Zdi nářků pomodlit, museli dodržet starý zvyk a za-

Židé modlící se u Zdi nářků

krýt si hlavu alespoň papírovou čepičkou, kterou si u vchodu mohli vypůjčit.

Jeruzalém je také posvátným místem muslimů. Jejich zakladatel prorok Mohamed ho prohlásil po Mekce a Medině za třetí nejposvátnější místo islámu. Původně byl Jeruzalém dokonce tzv. „Giblou" tedy směrem, kam se věřící měli obracet při modlitbě. Po roztržce Mohameda se židy byla Gibla přenesena na Meku. Celou chrámovou horu nazývají muslimové Haram es Sharif – vznešený prostor. Jeho dominantou je Skalní chrám nazývaný někdy Omarova mešita. Na jižní straně hory stojí mešita El-Aksa – doslova Nejvzdálenější, protože podle muslimské tradice vyznačuje nejzazší místo od Mekky, jehož Mohamed dosáhl při svém magickém putování do Jeruzaléma. V 7. století po Kr. arabský dobyvatel Jeruzaléma Omar Ibn-Khatib odkryl původní skálu, kde obětoval Abrahám Izáka, a nechal postavit v její blízkosti mešitu. Tím bylo též naznačeno, že se arabové hlásí k Abrahámovi jako svému praotci. Kalif Abd al-Malik toto místo později prohlásil za poutní místo muslimů. Tady mělo dojít k Mohamedově noční jízdě: Probudil ho archanděl Gabriel a okřídlený kůň jej dovezl do Jeruzaléma. Tam směl z vrcholku hory Moria vystoupit na nebesa a Bůh mu svěřil přikázání islámské víry a poslal ho nazpět. Skalní dóm vyznačuje místo, z něhož Mohamed vstoupil na nebesa. Poutníci tu mohou vidět otisk jeho nohy a jeho tři vousy.

Skalní dóm byl postaven v letech 688 až 692. Má průměr 20 metrů, výšku 34 metrů a spočívá na plošině, kterou podpírají kamenné sloupy. Je obklopen dvojitým ochozem osmiúhelného půdorysu. V centru budovy stojí skála a druhá arkádová chodba, která vede kolem ní a umožňuje poutníkům v procesích volně se pohybovat kolem. Uvnitř jsou překrásné mozaikové vzory, jednoznačně ovlivněné byzantským uměním. Stěny zdobí svazky spisů, které byly už tehdy důležitým islámským dekorativním prvkem. Vnějšek byl původně pokryt skleněnou mozaikou, která však byla v 16. století nahrazena islámskými dlaždicemi. V době, kdy jsme navštívili Jeruzalém, slavili muslimové právě svůj postní měsíc ramadán, takže nevěřícím nebyl přístup do tohoto chrámu povolen.

V sousedství Skalního dómu se nacházejí ještě další stavby. Především je to na východní straně malá osmiboká mešita zvaná Chrám řetězu. Arabský nápis nad vchodem připomíná, že mešita je zasvěcena památce na tajemnou Mohamedovu cestu z Mekky do Jeruzaléma a jeho výstup do nebe. Na západní straně Skalního dómu stojí malá kamenná kašna z 15.století, která slouží k rituálnímu očišťování muslimů před modlitbou.

Mešita El-Aksa na jižní straně chrámové hory byla vybudována mezi léty 709-715 kalifem Walidem, synem Abd al-Malika. Mešita stojí nad starou arkádou, která je v podzemí. Původní stavba byla zničena při zemětřesení a roku 1034 byla obnovena v podobě, která se v podstatě zachovala dodnes. Její impozantní dřevěný strop spočívá na čtyřech sloupořadích zaklenutých mohutnými mramorovými oblouky. Za křižácké vlády nad Jeruzalémem byla přeměněna na chrám rytířského řádu Templářů. Když však město dobyl sultán Saladin, stala se El-Aksa opět mešitou a tou zůstala dodnes.

Na závěr snad ještě pár slov k Mohamedovu nanebevstoupení v Jeruzalémě, které snad mělo být jakousi paralelou Kristova nanebevstoupení. Ve skutečnosti však jde o dvě naprosto odlišné věci. I když muslimové uznávají Ježíše jako proroka a uctívají místo, odkud vystoupil do nebe, na rozdíl od křesťanů mu však upírají jeho božství. Aby naopak vyvýšili Mohameda, přisuzují mu podobné schopnosti, jaké měl Ježíš. Ze zpráv evangelií víme, že Ježíš Kristus třetího dne po svém ukřižování v Jeruzalémě vstal z mrtvých. Po dobu čtyřiceti dnů ještě pobýval na tomto světě a zjevoval se svým učedníkům, což dosvědčily desítky a stovky lidí. Nakone vyvedl Ježíš své věrné na Olivovou horu ; tam veřejně před zraky asi 120 lidí vi ditelně vystoupil do nebe. Sv. Lukáš (tom doslova píše: „A když upřeně hleděl k nebi za ním, jak odchází, najednou stál vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: Muži z Galileje, co tu stojíte a hle díte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vá vzat do nebe znovu přijde tak, jak jste hc viděli odcházet." (Sk 1, 10-11)

Pokud se týká Mohameda samotného, jeho osud byl poněkud jiný. Podle přesných historických záznamů zemřel 6.června roku 632 v Medině v domě své nejmilejší ženy Aiši (ve svém harému měl více manželek). V Medině byl také pochován. Když se jeho žáci nedočkali zmrtvýchvstání svého učitele, které očekávali podobně jako u Krista, postavili nad jeho hrobem náhrobek, který nyní tvoří součást Prorokovy mešity, která je po „Kaabě" v Mekce druhým nejuctívanějším místem islámu. Pokud tedy korán hovoří o prorokově nanebevzetí v Jeruzalémě, nejde o nic, co by se podobalo Ježíšovu nanebevstoupení. Spíš bychom mohli hledat analogii ve starozákonní apokryfní apokalypse Henochově, kde tento patriarcha žijící před potopou byl uchvácen do sedmého nebe, odkud se pak vrátil, aby svým potomkům zjevil nebeská tajemství, nebo bychom inspiraci k tajemnému výstupu Mohameda mohli hledat v mystických vizích svatého Pavla, který byl také uchvácen do nejvyššího nebe, aby pak křesťanům zvěstoval to co „oko lidské neviděl a ucho lidské neslyšelo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují." (srv. 1 Kor 2, 9) Podle koránu si Mohamed ze své návštěvy nebe odnesl Boží pokyny pro věřící, především pak příkaz modlitby pětkrát denně, což na Alláhovi usmlouval z původního požadavku modlit se denně padesátkrát, podobně, jako kdysi usmlouval Abrahám na Hospodinu, že nezahubí Sodomu a Gomoru kvůli deseti spravedlivým. Z krátkého příběhu o Mohamedově nanebevzetí vidíme, jak zakladatel islámu vybíral z událostí Starého i Nového zákona a jak velice se jeho náboženství liší od skutečného náboženství zjeveného samým Bohem nejprve v židovství, skrze proroky, a posléze v křesťanství, kdy k lidem promluvil Bůh skrze svého Syna.

Připravil Karel Chrobák

Překvápko

VLADISLAV BLÁHA - UŽ JE TADY ZAS!

Dobrého není nikdy dost

Náš dlouholetý známý a vynikající klasický kytarista prof.Vladislav Bláha z Brna byl pozván na Festival klasické kytary do Miami,FL, čehož využívá T.O.Dálava a Česká misie k uspořádání jeho koncertu v naší chicagské oblasti. Z jeho dřívějších vystoupení víme, že svým působivým programem vždycky dokázal naplno upoutat pozornost přítomných.

V kritice Bláhova koncertu v Londýně v říjnu minulého roku (Musical Opinion, leden - únor 2007) napsal Robert Matthew-Walker mimo jiné, že „Bláha podal imposantní výkon v předvedení hraných skladeb" a dále, že „dvě díla ve světové premiéře od Jorge Cardose a Carlose Atilany byla velice efektivní a obdivuhodně upravená pro kytaru."

Jednu z těchto skladeb zde prof. Bláha jistě zahraje spolu s díly od N.Koshkina, J.W. Duarteho - zvláště Moravianu, Manuela de Fally a Štěpána Raka. Tyto strhující hudební komposice se vždycky poslouchají s napětím.

Koncert se koná

v neděli 17.června 2007

v kapli České misie, 2340 S. 61st Ave, Cicero, IL

Začátek v 7:30 hod.večer

vstupné 20,- USD.

Po programu bude možné přátelské posezení s hostem.

Toto Bláhovo vystoupení je navíc zařazeno pro svoji vysokou uměleckou hodnotu do programu Pražských festivalových dnů připravených a pořádaných v měsíci červnu zdejšími českými i americkými oficiálními místy, včetně generálního konzulátu České republiky a Pražského komitétu pro sesterské styky Chicaga s Prahou,a dále pod záštitou starostů města Prahy a Chicaga, v rámci prohlubování kulturních styků USA s Českou republikou. Bláhova propagace vrcholového českého klasického muzického umění v cizině si zaslouží nejen náš obdiv, ale hlavně také naši osobní účast na koncertu. Ať se kaple zaplní! Přiveďte navíc své další známé a přátele i z amerických kruhů, protože hudba je mezinárodní - není třeba znát jazyk.

T.O.Dálava spolu s Českou misií vás všechny srdečně zve na toto vystoupení prof. Vladislava Bláhy!

AHOJ! Eda Vedral, šerif

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 – 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006
Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave
Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

JUNE 6, 13, 20 & 27

JULY 4, 11, 18 & 25

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Úmrtní oznámení

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že 27.dubna 2007 byl náhle a nečekaně Pánem života povolán z tohoto světa na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a dědeček, pan

Ing.Jaroslav Wurm, PhD.

Narodil se 12.dubna 1935 v Křivsoudově v Čechách. Na Vysokém učení technickém v Praze vystudoval strojní inženýrství a dosáhl doktorátu. Po invazi sovětských vojsk do Československa v roce 1968 enigroval do USA. Pokračoval v odborném studiu a graduoval na Illinois Institute of Technology in Chicago. Více než 33 let se věnoval výzkumu a vývoji v oblasti tepelné techniky a publikoval 55 odborných pojednání a dvě knihy z oboru topení a chlazení. Jeho specializací byla tepelná čerpadla a o jejich technologii přednášel na uvirezitách po celé Americe, ale i v mnoha zemích Evropy a Asie a byl vysoce uznávaným a několikrát oceněným odborníkem. Rozloučili jsme se s ním za účasti široké veřejnosti ve čtvrtek 3.května v pohřebním ústavu Kuřátko – Nosek v North Riverside a v pátek 4.května při zádušní mši svaté v kostele Panny Marie Svatorské v Ciceru, kam tak rád každý týden chodíval na české bohoslužby. Po zpopelnění budou jeho tělesné pozůstatky převezny do rodné vlasti.

Děkujeme všem, kdo se s ním přišli rozloučit a vzpomenou si na něho v modlitbě. Děkujeme též všem, kdo věnovali votivní dary na jeho památku ve prospěch České misie.

Eva Wurmová, manželka
Gabriela Wurmová C.P.D., dcera
Petr Wurm, syn s manželkou Christi
a vnoučata Ava a Sofie

Voice of Cleveland

WERE 1300-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

Host: Joe Kocab

WHK 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Úmrtní oznámení

Po bolestné pouti slzavým údolím tohoto světa se do krásy nebeského ráje na pokyn Nejvyššího 12.května 2007 odebral náš milovaný manžel, tatínek, dědeček, bratr a strýc, velký bojovník za spravedlnost a právo, pan

Milan B. Havlín

Narodil se 2.června 1928 v Brně. Své dětství a mládí prožil s bratrem a dvěma sestrami v Čebíně u Brna v chudé zemědělské rodině. Po válce začal v roce 1946 studovat na Vyšší ovocnicko-vinařské škole v Lednici na Moravě, kde založil skupinu „LÍLKA", která organizovala ilegální přechody přes státní hranice. Při jednom takovém přechodu byl v ruské okupační zóně zatčen a vrácen do ČSR. Z vězení uprchl a zorganizoval skupinu „JÁNOŠÍCI", se kterou osvobodil politické vězně držené v psychiatrické léčebně v Brně - Černovicích. Byl prvním politickým vězněm, nad kterým Státní soud v Brně vyslovil v padesátých letech trest smrti. Bylo mu dvacet let a ortel byl nakonec změněn v doživotní žalář. V komunistických kriminálech včetně uranových dolů strávil 14 a půl roku. Své životní osudy i osudy spoluvězňů popsal v knihách – Vlečen pod šibenici a Cesty do exilu. V roce 1968 uprchl s celou rodinou do Kanady a usadil se v provincii Québec. Vystudoval zahradní architekturu na univerzitě v Montrealu. Stal se profesorem krajinářské architektury na zahradnickém institutu I.T.A. v St – Hyacinthe. Zúčastnil se aktivně veřejného politického života na americkém kontinentě, byl úspěšný i profesionálně. Psal a publikoval jak politické, tak i odborné studie a knihy. Postavení Památníku obětem komunismu na Masaryktownu v Torontě a symbolicky komponovaná sadovnická úprava jeho okolí, se uskutečnily za jeho fyzické a materiální pomoci. Za jeho zásluhy o rozvoj okrasného zahradnictví v Québecku, se APPQ, centrální profesionální organizace, rozhodla pojmenovat nejvyšší, každoročně udělovanou cenu za nejdokonalejší projekt, realizovaný v celo-québecké soutěži, „Cenou Milana Havlína" – uděluje se nepřetržitě od roku 1979. Při příležitosti jeho 75.narozenin mu nejlepší botanická zahrada na světě Jardin Botanique de Montreal udělila v roce 2003 za jeho zásluhy o rozvoj zahradnictví jako druhému nositeli „Cenu Henry Teucher". Jako aktivní člen České katolické misie v Montrealu se v poslední době zasloužil za cenu nemalých osobních obětí a překonávání velkého protivenství o obnovení tábora Hostýn, který slouží jako duchovní a rekreační oáza pro děti i dospělé.

Rozloučení s ním se konalo v kostele Svatého Bruna v St. Bruno de Montarville, QC v pátek 18.května 2007.

Kéž mu dá Pán věčné odpočinutí a věčné světlo ať mu svítí ve společenství se všemi mučedníky a svatými v nebi! Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

manželka Věra Havlínová
synové Roman a Petr a dcera Rubina
vnoučata Milan Jr. a Yasmine Havlin
sestry Helenka Badlačová a Marie Pechlová s rodinami

S projevem hluboké soustrasti zarmoucené rodině, s upřímným poděkováním Milanu Havlínovi za celoživotní oběť a práci jej trvale ukládáme do paměti a do svých modliteb

Za Českou misii v Chicagu Fr.Dušan Hladík

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

ČESKÁ MISIE V CHIAGU

srdečně děkuje všem, kdo pomohli s organizací

GARAGE SALE

Vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplať všem, kdo darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali s prodejem.

Akce vynesla asi $ 3200,-
Výtěžek bude použit na opravy Misijního domu.

Za Českou Misii Fr. Dušan Hladík

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM v neděli v 9.00 a.m.

Zdravotní sestra s dlouholetou praxí nabízí

KOMPLETNÍ SLUŽBU A PÉČI

o starší osobu či manžele u ní v domě ve Westchesteru.

Nurse 20 years experience, reference excellent

CAN TAKE CARE OF THE ADULT

in her home seeking continuous nursing care.

Telefon: (708) 562-8571

BIO BIDET

Proč Bio Bidet?
- Dokonalá čistota a komfort
- Umývání intimních oblastí jemným proudem teplé vody a osušení teplým vzduchem bez dotyku ruky a použití toaletního papíru.

Zdravotní přínosy
- Při hemeroidech – odstraňuje i drobné zbytky stolice, které dráždí a později mohou přispívat k zánětům.
- Při infekcích a zánětech – jemně čistí intimní místa bez použití toaletního papíru.
- V průběhu menstruace, těhotenství a šestinedělí – zabezpečuje dokonalou intimní hygienu pro ženy.
- Při inkontinenci – zabezpečuje dokonalé umytí inkontinencí namáhané pokožky.
- Starším, nemocným s omezeným pohybem a hendikep.lidem vrací soběstačnost a lidskou důstojnost.

Jednoduchá montáž
Bio Bidet se montuje přímo na WC mísu místo záchodového prkénka. Připojí se bez stavebních úprav na přívod studené vody (model BB-1000 také do elektrické zásuvky).

BB-50 - Simplet

* Dokonalá očista jemným proudem vody
* Jednoduchá instalace
* Ovládání tlaku vody
* Připojení k přívodu vody od toalety
* Nepotřebuje elektřinu ani baterii

BB-1000
The Supreme Bidet

* Dálkové ovládání
* Automatické odsávání zápachu
* Tři patentované trysky v jednom pouzdře
* 2 programy úspory energie
* Vyhřívané sedátko
* Výkonné sušení
* Dokonalá očista jemným proudem vody
* Umývání análni oblasti
* Umývání intimních ženských partií
* Pulzační masáž
* Automatické čištení trysek před a po použití
* Jednoduchá demontáž pro lehkou údržbu
* Zabudovaný filtr proti vodnímu kameni
* Autodiagnostika
* Hydraulické sedátko i víko
* Senzory sezení

Bezdrátový dálkový ovladač

Odstraňovač zápachu

Senzor sezení

Panel pro snadné ovládání

Zabudovaný filtr

Snadné čištění

3 trysky v jednom pouzdře

Informace a objednávky:
Tel. 630-880-1555. E-mail: info@bio-bidet.cz . www.bio-bidet.cz

Na Lidice se nezapomíná

Každý rok 10.června vzpomínáme na nešťastnou událost, která se stala v naší staré vlasti v Československu, kterému tehdy říkali Protektorát Čechy a Morava. Bylo to za doby německé okupace v roce 1942, kdy Němci se snažili podlomit ducha českého a moravského národa, lid hrdý na svůj původ, na svoji bohatou historii a kulturu. Němci zabrali Čechy a Moravu a snažili se všemožně připojit naše krásné země k jejich Říši. Násilně okupovali Němci naše země 15.března 1939 a vtáhli se svými vojsky do našich měst a nic jim nebylo svaté. Byli to krutí okupanti, jejich prvním terčem byli Židé a pak ti ostatní. Je tedy zřejmé, že lid český neměl Němce rád a že se proti nim podnikaly různé akce, aby se jim jejich pobyt v našich zemích znepříjemnil. V Londýně se vytvořila Československá zahraniční armáda.

V Protektorátu Čechy a Morava se vystřídalo několik komisařů, kteří odpovídali přímo Hitlerovi a byly na ně učiněny velké nátlaky, aby hrdý český lid podlomili. Dne 27.září 1941 nastoupil v Praze svůj úřad zastupujícího říšského protektora S.S. Obergrupenführer a generál policie Reinhard Heydrich, který vystřídal říšského protektora von Neuratha, který byl poslán na zdravotní dovolenou. Berlínu se zdál být von Neurath příliš slabý, než aby mohl přivést český národ úplně a bez výhrad do područí německé říše a učinit z něho nemyslící nástroj válečného soustrojí Německa.

Odboj českých vlastenců, který začal už 15. března 1939, den ode dne sílil i přes veškerá opatření německých okupantů. Aby zlomil odpor českých vlastenců a celý národ zastrašil vyhlásil R. Heydrich hned prvního dne svého úřadování výjimečný stav a od té doby bylo obyvatelstvo hlídáno a pronásledováno. Bylo podepsáno a vykonáno prvních šest rozsudků smrti a následovaly popravy lidí, kteří se nelíbili Heydrichovi a jeho vládě. V době od září 1941 až do května 1942 bylo popraveno 437 osob.

V Londýně se členové zahraniční armády už připravovali k akci proti Heydrichovi a jeho vládě a vyslali parašutisty, kteří seskočili někde blízko Lidic. Dne 27.května 1942 asi

Vystoupení krojované skupiny UMS na vzpomínkové slavnosti

Lidický památník v Crest Hill

v 10.30 hod. dopoledne když Heydrich jel autem ze své vily do úřadu v zatáčce v Libni, kde vůz musel zpomalit byl na Heydricha členy zahraniční armády spáchán atentát. Heydrich byl těžce zraněn. I když byl ihned odvezen do nemocnice, tam svému zranění podlehl.

Hrozný teror nastal v Čechách obzvláště na Kladensku, kde parašutisté seskočili a pravděpodobně jim pomohli občané vesnic Lidice a Ležáky.

10.června ráno německá policie obklíčila Lidice. 173 mužů bylo postaveno ke zdi a zastřeleno. Ženy a děti byly odvezeny do koncentračních táborů, některé děti byly i odděleny od matek a dány na převychování do německých rodin. Město Lidice bylo dynamitem srovnáno se zemí. Tak krutá byla německá pomsta, kde tolik nešťastných a nevinných lidí přišlo o život. Některé ženy po osvobození koncentračních táborů Američany v roce 1945 už svoje děti nikdy nenašly.

LIDICE, tato malá prostá, česká dělnická obec ve středních Čechách, v srdci hornického kraje se stala se pro celý svět symbolem utrpení celého československého národa, symbolem jeho vytrvalého odporu proti germánskému útlaku a věčnou pochodní boje za lepší budoucnost Československé republiky. Ministr Jan Masaryk tehdy prohlásil: „Čím byl Pearl Harbour pro Ameriku, tím jsou dnes Lidice pro celý svět.“ Americký státník Wendel Wilkie řekl: „Protože vrah Heydrich byl zabit, Lidice žijí.“

Čeští krajané v chicagské oblasti vybudovali pomník v městečku Crest Hill poblíž Jolliet, kde tenkrát nebyly ještě žádné domy. Dnes stojí pomník uprostřed malého náměstí na kruhovité základně obklopen domky, kde žijí obyčejní lidé jako tenkrát v Lidicích. Každý rok 10.června se u tohoto pomníku koná vzpomínková pietní slavnost pod záštitou Československo amerického kongresu, který sdružuje na 38 místních českých organizací a jednotlivců. Tito čeští vlastenci daleko od země, kde Lidice byly srovnány se zemí nezapomínají.

Vladimír Jirák

Sestra Josefa Macková

Statečná kandidátka řeholního stavu z Dachau

Josefa Macková se narodila v Möckenlohe, vesnici se 400 obyvateli v diecézi Eichstätt 10. února 1924. Z jejího dětství není známo nic neobyčejného. Jen jedna „maličkost" jí utkvěla v paměti. V poli u Dorfrandu byla malá kaple, kterou navštěvovala a kde se modlila. A také den jejího prvního svatého přijímání byl pro ni nezapomenutelný. V malém vesnickém kostele tehdy cítila, „jak mnou náhle pronikl Bůh a oslovil mě. Tento zážitek mi daroval hluboký pocit štěstí. Věřím, že jsem v té hodině věděla, že mám svůj život darovat Bohu; v jaké formě, to mi bylo jasné až později."

V té době převzal v Německu moc Adolf Hitler a jeho strana národních socialistů.

V ryze katolické obci Möckenlohe neměla nová bludná nauka žádnou šanci. Všechny hochy bez ptaní zařadili do hitlerjugend a dívky do Svazu německých dívek. Ani Josefa se tomu nemohla vyhnout, udělali ji dokonce vedoucí. Tu roli však nikdy nevykonávala.

Jedna její teta žila v klášteře chudých školních sester Naší Milé Paní v Pfaffenhofenu. Josefa tam odešla, aby pokračovala ve svém vzdělávání. Brzy se rozhodla, že vstoupí do této řehole. Nemohla sice ošetřovat nemocné, ale začala pečovat o děti. Od dubna 1942 pracovala jako pomocnice v dětském domově ve Freisingu a doufala, že bude moci brzy vstoupit do noviciátu, který předchází každému řeholnímu životu.

Uprostřed května 1944 udeřila její velká hodina, kvůli které se o ní dodnes hovoří. Asi 30 km od Freisingu byl koncentrační tábor Dachau. Co je to KZ, to Josefa nevěděla. Co však věděla, bylo, že klášter podporoval tamní vězně.

Jednoho dne představená pověřila kandidátku Josefu Mackovou spolu s jednou mladší žačkou, aby odjely do tábora a nakoupily tam zeleninu. V úterý 16.května 1944 se tedy vydaly na cestu do Dachau a přišly tam krátce před 11. hodinou. „Šly jsme kolem dvou baráků a před jedním ležela velká hromada starých bot. Stoupal k nám hrozný zápach. Vpravo od baráků byla velká pole, na kterých pracovaly malé skupiny vězňů. U každé skupiny stál dozorce... Pohled byl pro mě otřesný. Stovky mužů v pruhovaných kalhotách a bundách nebo v šedých civilních šatech, hlavy ostříhané dohola, s bledými a vyhladovělými obličeji. Všichni na nás hleděli, jak bychom přišly z jiného světa. Nikdy na ten okamžik nezapomenu..."

Nákup zeleniny a sazenic byl uskutečněn v jednom baráku. Tu náhle přistoupil jeden vězeň těsně k Josefě a prosil ji šeptem, aby příště přinesla několik hostií a trochu vína, aby mohli polští kněží sloužit mši svatou. (Němečtí kněží měli toto privilegium v jednom zvláštním baráku.) Josefa Macková tam pašovala nejen hostie, jednou jich bylo 700, ale i potraviny všeho druhu, stejně jako léky. Každý týden jezdila na kole do Dachau, obložená chlebem a jinými potravinami, někdy i dvakrát. Část cesty absolvovala vlakem, zbytek na kole až do tábora, při každém počasí. Za ledu a sněhu musela kolo celou cestu vést. Vězni ji nazývali od začátku Mädi.

Vrcholem její tajné činnosti byl prosinec 1944. V táboře se nacházel jeden francouzský biskup, který chtěl vysvětit na kněze jáhna Leisnera. Vzhledem k opakovaným kontaktům bylo možné získat povolení biskupa z Münsteru (byl jím biskup Galen) a místního biskupa v Mnichově (Faulhaber). Všechny předměty potřebné pro svěcení, jako jsou oleje a knihy, mohla Mädi opatřit. Třetí neděli adventní (17. prosince 1944) se konalo kněžské svěcení. O druhém vánočním svátku sv. Štěpána slavil novokněz svou primici. Byla to v dějinách Církve zcela ojedinělá událost. Kněžské svěcení a primice v koncentráku! Jedině nesmírná odvaha nezkušené kandidátky řeholního stavu to umožnila.

Ve městě Dachau měla Josefa Macková několik pomocníků, hlavně v rodině Steinbüchlerů. Jejich tři děti – Annelies (16), Willi (14) a zvláště desetiletá Christl (někteří vězni ji nazývali „Anděl z Dachau") - dodávaly do tábora potraviny, které Josefa přivážela na kole. Především ta nejmenší byla pro bachaře nejméně nápadná.

Bůh evidentně chránil odvážné počínání jejích pomocníků a zařizoval nemožné (srov. Lk 1,37). Všechno své jednání provázela Josefa modlitbou, počínaje ráno mší svatou v klášteře ve Freisingu. Vzpomíná si, jak si sama vytvářela modlitby za vězně v Dachau, za ochranu pro sestry i za sebe: „Na cestě k nádraží (Freising) jsem jela kolem kaple u Vincentina. Od počátku jsem si zvykla zastavit se v této malé svatyni a svěřit Matce Boží svou cestu a prosit ji o pomoc. Od ní jsem přijímala útěchu a důvěru. Když jsem jednou chtěla jen projet kolem, protože kolo bylo těžce naloženo a já jsem si chtěla ušetřit obtížné sestupování a nasedání, táhlo mě to jako neviditelnou silou dovnitř. Mnoho jsem se modlila cestou k táboru a ze srdce jsem děkovala Bohu pokaždé, když jsem jízdu přestála. Toto díkůvzdání pokračuje dále po celý můj život."

Po válce mohla Josefa Macková konečně nastoupit do noviciátu. Její dlouho uchovávané přání se stalo skutečností a ona se stala „chudou školní sestrou Naší Milé Paní".

Její hrdinské počínám poslední dva roky války by zůstalo zcela neznámé, kdyby bývalí vězni nevyprávěli o její statečnosti. Návštěvníci, kteří zavítali do kláštera, ji vždy žádali, aby jim vyprávěla o svých zážitcích. Ona se však zdráhala.

V roce 1986 po přednášce pro 35 studentů se konečně po 40 letech rozhodla a napsala „Vzpomínky na mé cesty na plantáže v Dachau od května 1944 do dubna 1945." V roce 1988 vyšly tyto vzpomínky pod titulem „Proč miluji azalky."

Maria heute 4/2007

Dobrovolnictví v severním Mexiku

V posledních letech se zaměřuje pozornost celého světa na 152 km dlouhou hranici mezi Mexikem a USA. Vzhledem k obrovské rozdílnosti ekonomické a sociální situace v těchto státech se totiž stále více lidí snaží přejít z jihu na sever.

Každý rok emigruje do USA přibližně 485 000 Mexičanů (Mexiko se tak stalo státem s největším množstvím emigrantů na světě), kromě toho je dalších asi milion Mexičanů ročně zadrženo při pokusu o ilegální přechod hranice. Jelikož k pokusům o přechod dochází většinou v oblastech nehostinných pouští, nezřídka zde dochází i k tragickým úmrtím – většinou pro nedostatek vody a potravin nebo v důsledku dopravních nehod při pokusu uniknout pohraničním hlídkám USA. V poslední době zde zahyne zhruba 500 lidí ročně.

Mnoho místních lidí se živí ilegálním převáděním emigrantů přes hranici – za převedení jedné osoby požadují kolem 2 000 dolarů.

Mnozí z těch, kdo přicházejí na sever Mexika a nepodaří se jim hned překročit hranici, se zde na kratší či delší dobu usazují, a tak se extrémně zvyšuje počet obyvatel pohraničních měst. Jelikož jde většinou o lidi z nižších sociálních vrstev, způsobuje tato situace nekontrolovatelný rozvoj kriminality. Jedním z největších problémů je život dětí a mladých lidí, kteří často tráví většinu svého času na ulicích. Výchovné a vzdělávací programy, stejně jako projekty pro smysluplné využívání volného času se zde rozvíjejí velmi pomalu a nestačí stále se zvyšujícím potřebám v této oblasti.

Pomoc mladým

Na tuto situaci se snaží reagovat projekt Desarollo juvenil del Norte (Rozvoj mládeže na severu), který je součástí činnosti salesiánské provincie Guadalajara. Z ní pochází současný hlavní představený salesiánů Pascual Chávez, který tam byl v 80. letech 20. století provinciálem. Právě za jeho vedení vznikl záměr nabídnout pomoc mladým lidem, kteří přicházejí ve velkém počtu do měst na hranici s USA. Projekt byl od počátku koncipován jako dobrovolnický, počítalo se tedy s přítomností malé komunity salesiánů doplněné mladými dobrovolníky z celého světa. V prvních letech byly založeny dvě komunity – v Tijuaně a ve Ciudad Juárez, v současnosti vznikají další, které však zatím nepřijímají dobrovolníky.

Naši dobrovolníci

První dobrovolníci z ČR žili a pracovali v Tijuaně – byli to studenti Jaboku Václav Neruda (ve školním roce 2003/2004) a Ladislav Bušek (2004/2005). Následovala je další studentka Jaboku Monika Madziová, která byla ve školním roce 2005/2006 ve Ciudad Juárez. V současné době jsou v Mexiku dvě dívky, již absolvovaly řádnou roční přípravu ve skupině dobrovolníků pod vedením Jaroslava Vracovského.

V létě roku 2006 jsem měl možnost osobně navštívit obě tato místa. Byla to sice velmi krátká návštěva, ale zároveň velmi intenzivní vzhledem k množství zážitků a informací. V tomto textu čerpám především z toho, co jsem během této návštěvy prožil a poznal.

Problematické rekordy

Město Tijuana leží v severozápadním cípu Mexika, na pobřeží Tichého oceánu, v těsném sousedství amerického města San Diego. Tijuana je držitelkou několika neoficiálních světových rekordů: je považována za nejnavštěvovanější pohraniční město na světě (ročně jí projde téměř 50 milionů zahraničních turistů – především z USA) a za nejrychleji se rozrůstající velkoměsto (každý rok se zvýší počet jejích obyvatel téměř o sto tisíc, celkový počet se odhaduje na 3 miliony), vyrobí se zde největší množství barevných televizorů, nejvyšší procento rodin ze všech měst na světě se zde živí obchodem s drogami. A Tijuana je také jedním z mála míst na zeměkouli (vedle Izraele a severní Koreje), kde existuje pohraniční zeď.

Centrum města tvoří jediná hlavní ulice navazující na hraniční přechod do USA. Američané sem jezdí nebo chodí (hned za hranicí mají konečnou stanici tramvaje ze San Diega) za levnými nákupy nebo zábavou a místní Mexičané dělají všechno pro to, aby splnili jakékoliv jejich přání. Kousek od centra začínají okrajové čtvrti: zdánlivě nikde nekončící kopečky, rokle, kopce a údolí, v nichž zcela spontánně, neplánovaně a nekontrolovaně vznikají další a další domky. Lidé tam žijí v horkém písečném prachu, který rozvířují stále projíždějící auta a autobusy. Často trvá měsíce a roky, než se k nim dostane základní vybavení (pevná silnice, kanalizace, voda, elektřina). Rodiny bydlí v jedné místnosti, která je často nalepená na kolmou skalní stěnu, mají tam minimum nábytku a na sporáku si pečou tortilly. Uprostřed těchto čtvrtí se nachází většina z celkem šesti salesiánských oratoří.

Centrem života a bydlištěm všech salesiánů i dobrovolníků je Oratorio San Francisco de Sales. Jde o budovu postavenou před dvaceti lety, která je situována 2 km od centra města přímo u hranice s USA. Celkem je zde místo asi pro 20 dobrovolníků, tento počet se však naplní pouze o letních prázdninách, jinak se jejich počet pohybuje mezi deseti a patnácti.

Vysoké nároky

Kdo se rozhodne pro dobrovolnou službu v Mexiku, musí být připraven na vysoké pracovní nasazení. Pracuje se šest dní v týdnu – denně kromě pondělí. Ráno jsou všichni zváni na společnou mši v 7.30 hod., po ní se snídá a pak se všichni rozjíždějí po skupinkách do oratoří. Každá oratoř má svého ředitele – salesiána, skupinu několika dobrovolníků a auto, kterým se všichni dopravují na místo a zpět. Pracuje se celý den, často až do pozdního večera.

Hraniční zeď mezi Mexikem a USA – pohled ze střechy salesiánského domu v Tuuaně

Práce v oratoři je podobná jako v našem prostředí: jde především o asistenci mezi dětmi a mladými lidmi, kteří tam přicházejí trávit svůj volný čas, a o přípravu a vedení zájmových kroužků. Nejde však jen o práci sociální a výchovnou, ale také o práci evangelizační. U všech dobrovolníků se proto předpokládá osobní křesťanská víra a ochota vydávat o ní svědectví, stejně jako příslušnost ke katolické církvi a modlitební a svátostný život. Členové místní salesiánské komunity se snaží nabízet dobrovolníkům psychickou, duchovní a vztahovou podporu, v krizích však je často tím nejcennějším zázemím samotná parta dobrovolníků.

Dalším městem, kam se může vydat český dobrovolník, je Ciudad Juárez. Leží zhruba uprostřed hranice mezi Mexikem a USA a je na mexické straně obklopeno pouští – nejbližší úrodná země je vzdálena téměř tisíc kilometrů. Na severní straně za hraniční řekou Rio Grande je centrum města El Paso v Texasu a hned za ním začíná americký stát Nové Mexiko. Ciudad Juárez má asi 1,5 milionu obyvatel a nerozrůstá se tak rychle jako Tijuana, neboť je rozlehlou pouští izolováno od zbytku Mexika. Tato poloha je však výhodná pro ilegální přestupy hranic, takže zde vzrůstají především příjmy z převaděčství a v širokém okolí města dochází k mnoha úmrtím při pokusu o přechod hranice.

Způsob života i práce dobrovolníků je zde podobný jako v Tijuaně – bydlí se ve společném domě, pracuje se celkem ve třech oratořích, z nichž každá má svůj tým dobrovolníků s jedním salesiánem jako vedoucím.

Nebudete litovat!

Co všechno by měl splňovat mladý člověk, který chce prožít rok jako dobrovolník v Mexiku? Měl by být tělesně zdravý a psychicky odolný, pracovitý, ochotný podřídit se požadavkům komunitního života. Měl by mít silnou vnitřní motivaci a oporu ve víře a v osobním duchovním životě. Také by měl mít nějakou osobní zkušenost se salesiánským způsobem myšlení, života a práce. Ani finanční otázka není zanedbatelná – očekává se od něho, že si zaplatí letenku tam a zpět a bude mít nějaké finanční zdroje na své nejnutnější potřeby – za svou práci dostane pouze ubytování a vydatnou stravu. A konečně – s mexickými dětmi se nedomluví anglicky, takže by měl znát alespoň základy španělštiny.

Náročné? Ano – ale žádný z těch, kdo to prožili, této zkušenosti nelituje.

P. Michael Martinek, SDB
Salesiánský magazín 2/2007

Zotročení lidstva pomocí technologie mikročipů

Nevinný začátek

Už několik let je v Torontě, ONT zákon, podle kterého každé domácí zvíře musí mít mikročip, aby se mohl najít majitel, když se zvíře ztratí nebo zabloudí. Potom v provincii Quebec vešel v platnost zákon vyžadující, aby všechna hospodářská zvířata byla vybavena mikročipy, chcete-li je prodat na trhu. To má sloužit jako plemenný rodokmen a kontrola každého zvířete od narození až po porážku.

Takzvaná „Smart card" (inteligentní karta) existovala již před několika lety. Je velikosti běžné kreditní karty kromě toho, že obsahuje mikročip velikosti rýžového zrna. Je to výhodná karta, neboť ji můžete napojit na vaše bankovní konto a přes mikročip s ní prodáváte i nakupujete kdykoliv. Samozřejmé když tuto kartu ztratíte, ztrácíte bankovní konto které obsahuje.

Po teroristickém útoku 11.září se začala technologie mikročipů zdokonalovat, aby mohla byt použita ve všech směrech.

Zařízení na otisky prstů

V květnu 2002 bylo oznámeno v Houstonu, TX, že zákazníci obchodního domu Kroger nakoupili bez hotových peněz, šeku, nebo kreditní karty, protože použili nové zařízení zvané „Secure Touch-n-pay". Tento přístroj, který čte z rýhování vašeho prstu, se oficiálně označuje jako biometrický elekronický finanční převáděcí systém. Kopie vašeho prstu je sejmuta, vyhodnocena a nákup je automaticky převeden na vaše konto.

Podobně v květnu 2002 bylo oznámeno, že byly voperovány elektrody síly vlasu do mozků myší a američtí vědci vytvořili dálkové ovládání hlodavců kterým mohou dát povel k otočení, šplháni, skákání, anebo prohledání hromady ruin, což výhledově může sloužit k tomu, že se jednoho dne budou takoví živočichové používat ke hledání při záchranných pracích.

Nová identifikační karta

V září 2002 byla dána do užívaní nová identifikační karta, která bude s konečnou platností zavedena pro všechny americké občany. V horním levém rohu této karty jsou slova „United States Identification" s písmeny USID. Dále jsou zde slova „Department of Homeland Security" a pod tím je social security number a ještě níže je datum narození. Následuje jméno majitele se základní statistikou včetně místa bydliště. Na kartě vpravo nahoře je laserem vytvořená fotografie s radiofrekvenční poznávací značkou na čele dotyčného.

Více než 30 zemí od Itálie po Malaysii už zavedlo identifikační karty takové jako je tato. Očekává se od cizích návštěvníků, kteří nyní přijedou na návštěvu do Spojených států, že budou mít tento druh karty, aby mohli vstoupit do země.

Takzvané „Veri" čipy

V říjnu 2002 Applied Digital Solutions začal národní kampaň na zavedeni „Veri" čipů. Jedná se o mikročipy velikosti rýžového zrna, které byly implantovány do lidí. Vybraná skupina lidí byla vybavena mikročipy se zařízeními, která automaticky otevírají dveře, zapínají světla a dělají jiné menší zázraky.

Výzkumník Kevin Warwick z Reading University v Anglii je jednou z prominentních osobností, které se zasazují o téměř neomezené použití takových mikročipů. Známá rodina Jacobs v Boca Raton na Floridě oznámila, že mikročipy používají.

RFID značky

Radiofrekvenční identifikace (RFID) se nyní začíná používat také jako nová sledovací technologie. Mikročipy mají být postupně označovány všechny výrobky na celém světě. Revoluci v tomto procesu umožňuje rekordní zmenšení mikročipů. RFID mikročipy byly nejprve zmenšeny na poloviční velikost zrnka pisku. Mu-chip firmy Hitachi byl velikosti 0.4 x 0.4 milimetru. Což se oku jevilo jako malá černá tečka. 14.února 2007 Hitachi představila nejmenší a nejtenčí RFID mikročip na světě, velikosti 0.05 x 0.05 milimetru. Tyto mikročipy „práškového typu" jsou šedesátkrát menší než jejich předchůdci při zachování stejné kapacity 128-bit RCM pro záznam 38 místného čísla.

Mikročip (též nazývaný transponder) je vlastně miniaturizované zařízení, které je natrvalo naprogramováno číselným kódem, jedinečným a prakticky neopakovatelným. Důležitou skutečností je, že mikročip je pouze pasivním nosičem informace, neobsahuje vlastní zdroj energie. Aktivovat mikročip umí jedině speciální čtecí zařízení, jehož přesně definované radiofrekvenční impulsy dodají transponderu potřebnou energii ke zpětnému vyslání zakódované číselné kombinace.

Nákup zboží vybaveného mikročipem pak probíhá tak, počítač u východu přečte značku RFID a zaznamená zboží, které jste koupili, současně počítač přečte také váš osobní identifikační mikročip a automaticky vám cenu zboží naúčtuje na vaše konto, aniž byste používali hotových peněz nebo kreditní karty.

RFID značky mohou samozřejmě sloužit také ke kontrole pohybu lidí. V současné době již mnohé prominentní osobnosti využívají těchto mikročipů, aby tak snadno mohly být nalezeny v případě únosu nebo nějakého neštěstí. Pochopitelně by se toho dal snadno zne-

užít ke sledování lidí. Například, dejme tomu, že se zúčastníte nějakého druhu protestu, nebo organizované činnosti, policejní autority pomocí silných snímačů mohou snadno vyhledat a zajistit kohokoli. Jde jen o to „práškový" RFID k člověku dostat. Předchozí typy se implantovaly lidem i jiným živočichům specielní injekční stříkačkou pod kůži. Nový práškový typ se dá rozptýlit mezi lidi jakkoli. Je tak malý, že muže být zanesen do kteréhokoliv produktu, anebo včleněn i do tenkého papíru jako jsou například penize.

Dnes je mnoho lidí označeno mikročipy

9.ledna 2007 vydaní „The Canadian" v článku od Lucien Desjardina, informovalo, že doktoři ve Spojených státech a v Evropě tajně začali implantovat mikročipy do novorozených dětí. Dr. Kilde odhalil, že tehdejší ministersky předseda Olof Palme ve Švédsku dal již v roce 1973 svolení, aby byli mikročipy označeni vězňové a bývalý ředitel Data Inspection generál Jan Freese odhalil, že v polovině osmdesátých let byli označováni mikročipy i pacienti v domovech důchodců.

Nevýhodou mít v sobě mikročip je to, že můžete být sledováni kdekoliv na světě. Dr. Kilde vysvětluje, že „Dnešní mikročipy pracuji na bázi nízkofrekvenčních radiových vln, které je vyhledávají. S pomoci satelitu může být osoba mající mikročip nalezena kdekoliv na zemi." Podle Dr. Kildeho, může být pomocí speciálního počítače dálkově sledována funkce mozku a dokonce prostřednictvím měnící se frekvence může být ovlivňována.

Globální plán

Před několik měsíci hollywoodský ředitel a režisér dokumentárních filmu Aaron Russo řekl při rozhlasovém interview, že byl vyhledán Nickem Rockefellerem a vyzván, aby se spojil s Council on Foreign Relations (CFR). Russo odmítnul, ale zeptal se Rockefellera: „Co toto má za smysl? Máte všechny peníze světa, které chcete, máte veškerou moc, kterou chcete, tak co to má za smysl, jaký je konečný cíl?" Rockefeller odpověděl: „Konečný cíl je aby každý byl označem mikročipem, aby bylo možné kontrolovat celou společnost, aby bankéři a naše elita kontrolovali svět."

Někteří mohou namítnout, že není možné, aby celé lidstvo bylo označeno mikročipy, že to zní spíš jako science-fiction fantazie. My však víme, že toto je ale přesně to, co program jedné světové vlády znamená!

Možné postupy

Jaký bude postup, aby nás přinutili přijmout mikročipy? Kevin Haggerty napsal 10.prosince 2006 v The Toronto Star článek s názvem: „Jedna generace je vše, co potřebuji", kde podává možný scénář pro označení mikročipy.

Nejprve budou implantovány členům rizikových skupin jako jsou pedofilové, teroristé, obchodníci s drogami, lidé které společnost povahuje za „nejhorší z nejhorších". Potom budou poznamenáni všichni obžalovaní, aby neutekli spravedlnosti. Vězňové sami budou vítat tento vývoj, protože jenom označení vězňové budou oprávněni podat žádost o zkrácení trestu, víkendové propustky, nebo k trestu na svobodě.

Toto ale obsáhne jen malou část společnosti. Na řadu pak přijdou další vybrané skupiny, jako na příklad ti, kdo pobírají sociální dávky. Bude potřeba kontrolovat tyto lidi, aby se zmenšila zpronevěra, zlepšila hospodárnost a zajistilo se,aby chudí nedostávali „nezasloužené" podpory.

Dále zaměstnavatelé budou vyžadovat označení mikročipem jako podmínku, aby člověk dostal práci. US armáda bude první vyžadovat mikročipy pro všechny vojáky, jako prostředek zkvalitnění vojenského velení a kontroly a také pro zjištění totožnosti mrtvých.

Potom bude následovat veřejný bezpečnostní sektor. Hlídači, policisté a vězeňská stráž – ode všech se bude čekat, že budou mít mikročipy. Jednotlivci v důležitých zaměstnáních budou ve stejné situaci. Sdělovací prostředky přinesou zprávu o dítěti, které bylo uneseno, zneužito, nebo zavražděno, takže rodiče budou chtít všechny svoje děti označit mikročipy. Nemocnice začnou vyžadovat čipy, aby mohly poskytnout lékařskou službu.

Zvláštní výhody budou nabídnuty těm, kteří budou mít mikročip. Firmy nabídnou slevy těm, kteří budou platit prostřednictvím fondů, které jsou zaznamenány na jejich voperovaném mikročipu.

Nová technologie v domácnostech bude vyžadovat čipy ke každodennímu používání domácích spotřebičů. Najít počítače nebo spotřebiče s klasickou „ruční" technologií bude stále těžší. Mít čip se stane téměř nutností, aby se člověk mohl zúčastnit moderního života, jako je nákup a jízda autem.

Ti kdo odmítnou mikročip, budou obviněni, že se snaží něco zakrýt. Budou muset stále čelit zpoždění a nevýhodnosti rezervované pro lidi bez čipu.

Ti, kteří budou stále odmítat čip budou prohlášeni za nepřátele státu a jako poslední instance budou zavřeni ve zvláštních táborech, kde budou mučení a dokonce zabíjeni, jestliže se nepoddají „Antikristu", který bude vyžadovat, aby všichni obyvatelé země byli označeni mikročipy. Takže co začalo vcelku jako dobrá věc, skončí zotročením lidstva.

Staňme se apoštoly pravdy

Nyní je čas abychom se poučili sami a poučili ostatní kolem nás o nebezpečí mikročipů. Rozdávejte letáky a snažte se poučit co možná nejvíce lidí o tomto nebezpečí. Snažte se získávat nové poznatky o této problematice. (Doporučuje se časopis „Michael" Journal, 1101 Principale St. Rougemont QC Canada.) Učte se, jak klást odpor tomuto pekelnému plánu globální kontroly. Na shromážděních mluvte k ostatním o tomto ďábelském plánu Satana kontrolovat každého jedince na této zemi.

A v neposlední řadě klekněte a modlete se a proste Všemohoucího Boha a celé nebe, aby nám pomohli v této velké duchovní bitvě, která začala mezi silami světla a silami ďábla. Pamatujte: Všechno co je nutné k vítězství ďábla, je, aby dobří lidé nedělali absolutně nic!

Melvin Sickler
„Michael" Journal, March 2007
přeložil František Klaban

Česká republika pod zorným úhlem 20.století (2)

Pro nově vzniklou Československou republiku byla menšinová otázka bezesporu důležitá. Avšak k úspěšnému vnitropolitickému vybudování tohoto národnostně smíšeného státního útvaru, ve střední Evropě v této formě dosud neznámého, bylo potřebí překonat řadu dalších vážných překážek. Po konci První světové války (11.11. 1918, v 11:00 AM), brzy na jaře 1919 zaútočila maďarská vojska na jižní slovensko-maďarskou hranici pro znovuobsazení svého dřívějšího území, severních Uher. Pak následovalo další překvapení při vpádu polských vojenských sil na severní Moravu pod záminkou, že Pařížská mírová konference (1919) a Dohoda ve Versailles (1919-1920) rozhodla rozdělit národnostně smíšený Těšín na dvě části, mezi ČSR a Polsko. Efektivní generál Šnejdárek (vysoký důstojník v bývalé Francouzské cizinecké legii) s československými vojáky pohotově oběma útočícím silám „naklepal přes prsty".

Jelikož české země byly kulturně vyspělé a na soudobé úrovni západních evropských demokracií, téměř všechny známější sociálně-politické směry měly v ČSR své příznivce - od marxistických myšlenek přes parlamentní či populární demokracie až po feudální šlechtu (která vlastnila velké statky na našem území za Rakouska-Uherska) a po královské zřízení (se vzpomínkami na velmi úspěšného a doma i v zahraničí oblíbeného krále a císaře Karla IV., který vládl 1346-1378, či rakouské Habsburky, kteří vládli v českých zemích 1620-1918). V soudobém životě se to nejčastěji vyjadřovalo od politické levice (Marxismus) až po krajní pravici (jako je vůdcovský stát). Je však celá řada variací těchto ustálenějších státních politických směrů. Např. v Americe je ústavní rozdělení třech nejdůležitějších funkcí čili ústavní moci na: (1) legislativní moc = Congress o dvou komorách; (2) soudní moc = Supreme Court; a (3) výkonnou moc = President of USA. Teoreticky, president nebo žádný politický představitel by nemohl přímo zasahovat do rozhodnutí buď soudního nebo zákonodárného. V běžném případě by president státu měl možnost žádat s odůvodněním prostřednictvím politických představitelů zákonné změny v Congressu, právě tak jako by adresoval pochybné rozhodnutí přes vedoucí politiky u nejvyššího soudu. Americké právní řízení se zakládá na civilním právu tak jako britské (od kterého je odvozené). Krátce, sbírka všech těch soudních rozhodnutí provedených v minulosti (tzv. precedentů) tvoří právní normu, podle které soudcové a právníci v soudní při mají postupovat. Jmenovitě v Americe je to nejlépe vyjádřeno větou: „Právní případ se rozhoduje podle konfrontace právníků." Obvykle lepší právník vyhrává.

Podmínky pro dosažení úřadu soudce mohou být v různých zemích odlišné. Například v Americe jsou nižší soudcové voleni. Vybírají se z právníků, které doporučí odborná komise advokátní komory v daném soudním obvodu či oblasti. Tito právníci se nejprve představí politickým stranám ve volebním obvodu. Navržení právníci (kandidáti na soudcovská místa) jsou představeni veřejnosti na jednotném seznamu vytištěném na volebním lístku. Zvolených ve veřejných volbách je však jen omezený počet z kandidátů např. dvě třetiny (15 z 25). Předběžně je o nich veřejnost informována z denního tisku a dalších komunikačních prostředků, kde jsou předmětem zvolitelné spekulace.

Jiný případ byl v bývalé ČSR při jmenování soudců. V ČSR bývaly soudy rozděleny na soudní stolice (neboli instance), od nejvyššího soudu až po nejnižší místní soud, s možným odvoláním právního případu k vyšší stolici. Soudcové byli oprávněni zúčastnit se tajných veřejných voleb, jako každý svobodný občan, ale jejich politická přednost nesměla být zámá jiným. Nemohlí být členy žádné politické strany. Neměli možnost být politicky činní nebo nějak angažovaní v žádné politické práci. Pouze členové nejvyššího soudu byli jmenováni presidentem republiky na doporučení vlády. Všichni ostatní soudcové nižších instancí byli jmenováni (nebo trestáni) soudní komisí vyššího soudcovského úřadu. Nikdo jiný z veřejného nebo politického života nebyl oprávněn zasahovat do úřední soudní činnosti. To bylo skutečné odloučení soudní moci od zákonodárné nebo výkonné moci. Mimochodem, soudcové v ČSR měli též odlišnou školní přípravu, spočívající ve čtyřletém studiu na právnické fakultě university, z čehož všeobecné první dva roky bylo základní právní studium s prvním rokem římského práva (podle kterého se soudí na celém evropském kontinentě mimo Anglie) a v druhém roce domácí civilní právo. Takto po dvou letech studia se plánovaní soudní odborníci oddělili od ostatních studentů, kteří se chtěli věnovat advokacii, proto, aby se v posledních dvou letech soustředili na podrobnější studium soudní nauky. Takto zjednodušeně řečeno vypadala příprava na budoucí soudce v ČSR. Nejdůležitější však bylo přísné odloučení všech vlivů od soudce, obzvláště od právníků a politické moci. Při soudním řízení se postupovalo podle ústavního práva s myšlenkou hledaní skutečných dějů spojených s projednávaným případem a hledaní pravdy k vynesení rozsudku, založeném na skutečných událostech.

Nejlepším praktickým vzorem v demokratickém zřízení je politická rovnováha mezi dvěma silnými protilehlými tábory, mezi stranickými příslušníky pravicových a levicových stran. Od bouřlivých událostí let 1848, které byly reakcí nejen pro sebeurčení jednotlivců a národnostních menšin, ale též souběžným odporem dělnické třídy proti rychle rostoucímu průmyslovému věku, těžící z hromadné a stále se rozšiřující výroby ve prospěch velkého kapitálu, avšak s úkorem pro pracující, jejichž úděl se nemohl přirovnat se závratným růstem vlastníků kapitálu. Dobře zorganizované socialistické hnutí dělnického lidu nabývalo síly, které nezodpovědní vůdci občas zneužili k pochybným krokům. Obzvláště dvacáté století nám ukazuje klasické dva příklady německého socialismu pro budovaní tisícileté říše „nadrasy" na krajní pravici a ruského socialismu „dělnické třídy" na opačné krajní levici. Není-li na mysli současný prospěch všech lidí kolem nás, jakékoliv výlučné zaměření s prospěchem jen určitých jednotlivců nebo jisté skupiny (třídy) vede k neúspěchu. Nepochybně máme pracovat pro své zlepšení, ale ne na úkor druhých. Zlatá střední cesta spočívá ve zlepšení sebe a celé společnosti kolem nás.

Josef Pavelčík

MLADÝM

Náboženství Josefa baví

Josef Janda z Plzně

Vítězem soutěže Biblionář určené pro děti z klubu Balón v plzeňském Salesiánském středisku mládeže se stal devítiletý Josef Janda. Chodí do 3. třídy, salesiánské středisko navštěvuje již třetí rok a jak poznáte sami, je velmi bystrý a aktivní. Ve středisku navštěvuje kroužek astronomie, angličtinu, počítače, náboženství a klub Balón. Nejvíc ho baví astronomie a náboženství. Soutěže se zúčastnilo celkem 14 dětí ve věku od 8 do 15 let. Otázky pro své vrstevníky nachystalo osm dětí ve věku 13 – 15 let.

Jak tě napadlo se přihlásit do soutěže Biblionář?
Dozvěděl jsem se to od Jany (zaměstnankyně klubu, pozn. redakce), ta mi dala přihlášku.

Proč ses přihlásil do soutěže?
Chtěl jsem vyhrát tu Bibli (1. cena, pozn. redakce) a taky, abych se něco dozvěděl o Ježíšovi.

Byly otázky těžké?
No, bylo to takový tipovací, v posledním třetím kole jsem dostal 150 bodů, tři otázky jsem věděl a dvě jsem tipl.

Jaká byla nejzajímavější otázka?
Kdo řekl Marii, že se jí narodí Ježíš.

Jak tě potěšila výhra?
Mám zase o něco více znalostí z náboženství. Vyhrál jsem obrázkovou Bibli. Vsadil jsem se s Petrem, že ji do tří měsíců přečtu a už jsem na straně 115!

Jaký příběh z této Bible se ti nejvíc líbí?
Jak Jákob zápasí s Bohem.

Jak tě to napadlo zajímat se o víru?
V 1. třídě mě to napadlo zkusit a od té doby mě to baví.

To ses o náboženství dozvěděl ve škole?
Paní učitelka nám dala seznam kroužků a v nabídce bylo i náboženství (správně: základy křesťanství, pozn. redakce). Přihlásil jsem se a do náboženství už chodím třetí rok. Dva roky jsem chodil ve škole a teď tady ve středisku.

V kroužku náboženství tě to baví?
Baví mě to hodně, je to hrozně zajímavé, chodím rád i n
mši do kostela.

Co děláte v náboženství?
Modlíme se tam a učíme se o Ježíšovi. Teď jsme dostali o
pana Oldřicha, který nás učí, mapu starého
Jeruzaléma.

Rodiče mají o víru zájem?
Ne, vůbec, jsou nevěřící. Vědí o tom, že chodím d
náboženství a nevadí jim to.

Jak tě baví škola?
Strašně moc, přímo ji miluju.

Máš ve škole nějaký oblíbený předmět?
Matematiku, zeměpis a dějepis. Někdy chodím jen tak z
zájmu na dějepis a zeměpis na druhý stupeň, to když učí pa
ředitelka.

Jaké máš koníčky?
Salesiánské středisko, plavání a Městskou hromadnou do
pravu. Baví mě studovat jízdní řády MHD.

Co se ti nejvíc líbí na středisku?
Že je tady hodně her.

Co bys chtěl dělat, až budeš dospělý?
Chci řídit MHD, ale v Praze. Třeba metro, autobus neb
tramvaj. Teď se taky zajímám o vlaky.

A proč chceš řídit zrovna v Praze?
V Praze jsou delší trasy a víc se projedu. Tady v Plzni jed
20 minut a v Praze třeba hodinu deset.

Salesiánský magazín 1/200

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

České národní obrození (2)

Romantismus v době národního obrození

Jan Kollár (1793-1852) byl hlavním představitelem českého národního klasicismu v poezii, byl nejvýznamnějším hlasatelem slovanské vzájemnosti literární i politické, čemuž dal umělecký výraz v eroticko-reflexivní básnické skladbě „Slávy dcera". Program všeslovanského kulturního soužití podal v pojednání „O literárnéj vzájemnosti mezi kmeny a nářečími slavskými".

Kollárova „Slávy dcera ve třech zpěvích" vyšla poprvé v roce 1824 v Budíně. Zpěvy nazval Kollár podle řek: Sála, Labe a Dunaj. Každý zpěv měl padesát sonetů. V roce 1832 Kollár vydal své básnické dílo znovu, doplněné o další dva zpěvy. Kollár se ponořil do romantických studií o Slovanstvu a všechny své poznatky ukládal do znělkové formy, takže musel ke své „lyricko-epické básni v pěti zpěvích" přidat „výklad čili přímětky", aby se čtenáři vyznali v ohromné mase slovanských reálií, osobních i místních jmen a historických faktů.

Kollár považoval Slovany za jednotný nejpočetnější národ v Evropě, vědomý si své síly nejen materiální, nýbrž i duchovní. Obhajoval vysoké klady slovanského jazyka a rýsoval velkou budoucnost, kterou mají Slované před sebou. K tomu jim má napomáhat jejich jednota, prohloubená literární a kulturní vzájemností. Kollár vypočítával i hlavní prostředky, kterými se vzájemnost mezi jednotlivými slovanskými kmeny měla realizovat. Každý vzdělaný Slovan měl znát čtyři hlavní jazyky: československý, ilyrský, polský a ruský. Měla být zřízena síť slovanských knihkupectví v hlavních městech. Měly se pořádat slovanské kongresy spisovatelů. Kollár doporučoval i překládání slovanských knih. Všechno to mělo sloužit konečnému cíli, který měl Kollár před očima: vysněnou ideální Všeslávii.

České obrozenecké hnutí, bojující za spravedlivé osvobození utlačovaného národa, nikdy však nepropadalo hlásání teorií a činů nenávisti, namířených proti jiným národům. Ani přirozený protiněmecký odpor nenabyl v celku šovinistického rázu. Česká obrozenecká ideologie i program české politiky požadovaly vždy důsledné řešení na základě národní rovnoprávnosti. Tato humanisticky laděná devíza českého nacionalismu byla považována za samozřejmost. Ušlechtilému odporu proti národní diskriminaci a nesvobodě dal zaznít výrazně ve „Slávy dceři" Jan Kollár takto:

„Sám svobody kdo hoden,
svobodu zná vážiti každou,
ten, kdo do pout jímá otroky,
sám je otrok."

Otázka všeslovanství byla podrobena kritice Karla Havlíčka. U Rusů Havlíčkovi vadil jejich paternalismus vůči Čechům, který vycítil mezi ruskými panslavisty. Havlíček největší sympatie pociťoval k jihoslovanům. Podle přesvědčení Havlíčka byli to jihoslovanští Ilyrové, s nimiž Češi mohli uzavřít skutečné přátelství, které by se neomezovalo pouze na literární vzájemnost, ale vybudovalo by širší kontakty a sledovalo by vzájemný, společný prospěch. Havlíček v tisku zaujal kritický postoj vůči kollárismu. Jenom souhlas Palackého mohl prakticky Havlíčkovi dovolit, aby se kritický článek „Slovan a Čech" mohl objevit v „Pražských novinách". Článek byl zároveň programovým nástrojem k dalšímu formování liberální skupiny v českém národním hnutí, které se již začalo po Havlíčkově kritice „Posledního Čecha" tj. již zmíněného článku, jehož autorem byl J.K. Tyl. Následný přestup tylovských „konzervatistů k Havlíčkovým „progresistům" upevnil zárodek české liberální strany. Havlíčkův článek „Slovan a Čech" tuto tendenci značně posílil.

Čeští liberálové považovali národnostní rozpory v monarchii za prvořadý a základní rozpor, který měl být zrušen uskutečněním národnostní rovnoprávností prostřednictvím radikální přestavby celého organismu říše na základě monarchicko-konstitučním a federalistickém. Tím měla být odstraněna v Rakousku německá a maďarská národnostní nadvláda nad Slovany a Rumuny ve střední a jihovýchodní Evropě, která byla opřena o hospodářskou, politickou, kulturní a historickou převahu vládnoucích německých a maďarských tříd, podporovaných v tomto směru tradičním charakterem habsburské dynastie. V podunajské monarchii se mělo dostat Slovanům odpovídajícího podílu na státní moci a plných národnostních práv, jak tomu bylo u Němců a Maďarů. K austroslavistům patřil i Karel Havlíček. Základní podmínkou pro dosažení národních a politických práv bylo pro austroslavisty udržení a zachování habsburské monarchie. Počítali s tím, že početní převaha slovanského obyvatelstva nad počtem Němců a Maďarů v monarchii umožní přetvořit monarchii podle jejich přání.

„Jestliže Slované v austroslavistickém pojetí představovali v monarchii jako celek dostatečnou sílu k uskutečnění národnostní rovnoprávnosti a k dosažení podílu Slovanů na státní moci, pak podle pevného přesvědčení austroslavistů nebyl ani jeden slovanský národ v monarchii tak silný, aby se mohl odvážit vytyčit program zřízení vlastního národního státu. Stejně ani Slované jako celek by prý nedokázali trvale udržet na troskách monarchie případně ustavený západo-jiho-slovanský stát proti převaze vnějších nepřátel. Zdá se, že tento odhad situace odpovídal víceméně reálnému poměru mocenských sil v Evropě. Těžko bylo možné předpokládat, že by Rusko, Francie a Anglie byly ochotny akceptovat tak zásadní narušení tzv. evropské rovnováhy sil, nemluvě již o stanovisku Německa, resp. Pruska" uvádí historik Josef Kočí ve své studii „V předvečer revoluce 1848".

Rukopis zelenohorský a Rukopis královédvorský

Rukopis zelenohorský obsahuje na dvou pergamenových dvojlistech fragment básně Sněmy a báseň Libušin soud s námětem sporu bratří Chrudoše a Šťáhlava o dědictví a jejich rozsouzení kněžnou Libuší. Tento soud měl dokládat demokratický ráz slovanské společnosti v době před přijetím křesťanství. Rukopis byl řazen do 9. až 10. století a pokud by byl pravý, byl by tak nejstarší česky psanou památkou vůbec. Rukopis královédvorský se skládá ze sedmi pergamenových dvojlistů popsaných po obou stranách, dva listy jsou neúplné, ze tří čtvrtin odříznuté. Obsahuje celkem 14 písní, z toho 6 epických (Oldřich, Beneš Heřmanov, Jaroslav, Čestmír a Vlaslav, Ludiše a Lubor, Záboj), 2 lyrickoepické (Zbyhoň, Jelen) a 6 lyrických (Kytice, Jahody, Róže, Žezhulice, Opuštěná, Skřivánek). Byl kladen do 13. až 14. století. Rukopisy „potvrzovaly" že obrozenecké teorie o jednotě slovanského národa mají historické opodstatnění. Rukopisy se najednou staly nejdůležitějším pramenem a dokladem pro potvrzení a rozvíjení těch

názorů, které hlásala romantická historiografie a filozofie dějin o charakteru Slovanů a o jejich starobylé vysoké kultuře a vzdělanosti. Všeslovanský duch a ráz rukopisů učinil z nich nejen drahocennou českou památku, nýbrž také vzácnou památku obecně slovanskou. Rukopisy mluvily nejen k Čechům, nýbrž ke všem ostatním Slovanům. Tak to také chápali četní všeslovansky orientovaní představitelé vědeckého a kulturního života jak v Čechách, tak i u jiných slovanských národů. Objektivně existující rozdíly a rozpory v životě slovanských národů na počátku 19. století se jevily ve světle rukopisů jenom jako jakési nedopatření, způsobené v minulosti škodlivými cizími vlivy. Odtud plynul logický závěr, že jestliže se slovanské národy očistí od cizích nánosů a vrátí se ke své původní slovanské podstatě, bude možné znovu uskutečnit slovanskou jednotu. Tento návrat ke slovanské přirozenosti byl zvlášť naléhavý u českého národa, u kterého se obecně soudilo, že se mimořádně vzdálil od svého původního slovanského rázu v důsledku dlouhotrvajících nepříznivých evropských vlivů a zvláště pak německou porobou nastolenou po nešťastné bitvě na Bílé hoře. Rukopisy byly v tomto pojetí důležitým propagačním materiálem pro vybudování staronového slovanského svazku vzájemnosti. Politická opatrnost však buditelům velela, aby zdůraznili, že jde o vzájemnost jen literární.

Kritický a odmítavý postoj Josefa Dobrovského k Rukopisu zelenohorskému pobouřil řadu vlastenců a vyznavačů slovanské vzájemnosti. Přitom šlo o vědecký soud vyslovený tehdy největší autoritou české vědy, uznávanou nejen v Čechách, nýbrž i v celé Evropě, zvláště pak v slovanském světě. Dobrovského vědecká a osobní autorita dokázala zabránit, aby pergamenové lístky s textem Rukopisu zelenohorského byly v Muzeu zařazeny do sbírky uznávaných cimelií, nemohla však zabránit vlasteneckým romantikům, aby je vydali tiskem nejdříve v zahraničí a brzo potom doma.

Mezi vlastenci se rozpoutal boj o uznání pravosti obou Rukopisů. K rozhodující bitvě o pravosti obou Rukopisů došlo v polovině osmdesátých let 19. století. Hlavní tíhu boje o odhalení vědecké pravdy vzal na sebe tehdy nejlepší český filolog Jan Gebauer. Politicko-organizační stránku sporu řídil filozof a sociolog Tomáš G. Masaryk. Další spory o uznání pravosti obou Rukopisů se objevily v roce 1932 a 1938, Konečný verdikt k pravosti obou rukopisů v roce 1966 vynesl Kriminalistický ústav v Praze. Pro ty, kteří nesouhlasili s názorem Josefa Dobrovského, Jana Gebaura a Tomáše G. Masaryka, že se jedná o lineární podvrh, a kteří spojovali své naděje v rehabilitaci rukopisů, byl výsledek katastrofální. Zkušení odborníci Kriminalistického ústavu průkazně odhalili a potvrdili, že rukopisy jsou moderním podvrhem, že šlo při nich o falza, která na svoji dobu byla provedena obratným způsobem.

Romantismus v literatuře

Romantismus se projevil v české literatuře a ve výtvarném umění podobně jako v jiných zemích zájmem o národní minulost i bájný dávnověk Slovanů, o českou krajinu, o lidovou slovesnost. Vzpomeňme na tvorbu ***Čelakovského***, který v roce 1822 vydal „Smíšené básně" a také první díl „Slovanských národních písní", výsledek sběratelské činnosti sloužící k poznání zvláštností a osobitosti lidové poezie. Sborníky obsahují písně české a slovenské, v překladech lužické, ruské, maloruské a srbské i ukázky litevského lidového básnictví. Samostatnou sbírku tvoří „Litevské národní písně". Žeň téměř třináctileté sběratelské činnosti Čelakovského je uložena v souboru „Mudrosloví národu slovanského v příslovích", obsahuje asi 15 000 čísel. Zralé básnické dílo představují „Ohlasy písní českých" a „Ohlasy písní ruských".

K největším romantickým básníkům patří ***Karel Hynek Mácha*** (1810 – 18367). K jeho básnickém prvotinám patří básně „Svatý Vojtěch" a „Svatý Ivan" z roku 1831. „Máj" byl napsán od podzimu 1835 do jara 1836. Moravskou lidovou poezii vydával ***František Sušil*** (1804 – 1868), nejznámější jsou „Moravské národní písně". ***Karel Jaromír Erben*** (1811 – 1870) v polovině 19. století postupně vydal „Písně národní v Čechách". Všeobecně je známá Erbenova „Kytice z pověstí národních", která později inspirovala k umělecké tvorbě řadu dalších českých básníků a literátů (Neruda, Bezruč, Wolker aj.) a také několik českých hudebníků (např. A. Dvořáka, Zd. Fibicha) i výtvarné umělce, zvláště malíře.

Za „posledního básníka obrozenecké doby" je označován ***Svatopluk Čech*** (1846 – 1908). Některé Čechovy eposy používají historických kulis pro vyslovení současných myšlenek (Adamité, Žižka, Václav z Michalovic, Dagmar), jiné obsahují současnou politickou či sociální problematiku zahalenou do průhledné alegorie (Evropa, Slavie). Palčivou národní a sociální problematiku konfliktu mezi německými průmyslníky a českým dělnictvem rozvádí Čech v „Lešetinském kováři". Smířlivá básnická idylika zaznívá také „Ve stínu lípy" i ve „Zpěvníku Jana Buriana". Známé jsou „Výlety pana Broučka do XV. století či do Měsíce", Čechova lyrika má tendenci národně povzbu divou nebo je povahy reflexní. Připomínán sbírky „Nové písně", „Jitřní písně", „Modlit by k Neznámému", „Písně otroka".

Výtvarné umění v romantickém obrození

Do českého výtvarného umění pronikal ro mantismus od počátku 19. století. Malíř zobrazovali na svých plátnech romantick výjevy z českých dějin, jako např. ***Františe Tkadlík*** (1786 – 1840), který namalova „Návrat sv. Vojtěcha do vlasti", dále „Sv Václav a Ludmila při mši" a další obrazy ***Antonín Machek*** (1775 – 1844) se věnova historickým námětům, vydal litografick cyklus „Dějiny české v obrazích kameno písně vyvedených, představených od sje dnocených umělcův akademie pražské, objasněním od V. Hanky." Antonín Machel namaloval řadu portrétů významných čes kých literátů a vědců první poloviny 19 století.

Krajináři nalézali inspiraci v české krajin se stopami historie, např. se zříceninam starých hradů atd. Připomeňme zde rodin Mánesů. ***Antonín Mánes*** (1784 – 1843 namaloval cyklus 60 akvarelů s pohledy n české hrady a zámky. Psychologický úči obrazů umocnil A. Mánes dokonalým vyjádřením nálady - po bouři, za východ slunce ap. Antonín Mánes byl zakladatele moderní české krajinářské školy a sv obrazy maloval přímo v krajině (v plenéru) snažil se zachytit její proměnlivou tvá Antonín Mánes byl otcem malíře ***Josef Mánesa***, malíře ***Quida Mánesa*** a nadan ***Amálie Mánesové***. Tito tři sourozenci patří k vynikajícím malířům druhé poloviny 19 století.

Zajímavé náměty v krajině vyhledával ***Josef Navrátil*** (1798 – 1865), který proslul jako malíř zámeckých sálů, na jejich stěnách vedle idylických krajin zobrazoval příběhy z minulosti českého národa.

Na závěr si ještě připomeňme, že v roc 1796 byla v Praze založena „Společnos vlasteneckých přátel umění" a to skupino osvícenských aristokratů. V roce 1799 byl zásluhou této společnosti v Praze otevřen první obrazová galerie a založena Akademi výtvarných umění. Roku 1835 byla v Praz zřízena Krasoumná jednota, která pořádal pravidelné výstavy výtvarného umění a poc porovala nákup domácích uměleckých děl.

V příštím článku se podíváme do praž ských divadel, navštívíme bály českých vla stenců, seznámíme se s životními osud dalších zajímavých osobností našeho národ

Alena Kulheimov
Česká republik

A Journey to Freedom

In June 1990,1 went to Medjugorje. I went.. .not because I believed in all the events I had been told that were occurring in that special place ...but I went as an alcoholic who had never been on a sun-holiday in his life! My reason for going would certainly not have been very honorable!

When I arrived in Medjugorje, I immediately decided that this was the greatest place on the face of the earth! To me it was a kind of "paradise"... alcohol was so inexpensive in this simple little village! Little did people that I had traveled with realize that "I was here only for the beer!" In fact, most of those wonderful friends who had traveled in our little group would not have known that I was an alcoholic. I was one of those secret drinkers who had become expert at covering my disease. The only one that knew was my wife, Veronica. Even I did not know then!

That week went so quickly. I would take part in some of the ceremonies but would be so anxious for them to be over and done with...so that I could get my "fix" of alcohol as soon as I possibly could. I was playing a "blinder," as they say. I had everybody convinced that all was well with me. Nobody knew the real me. Nobody knew my dependence on alcohol. Nobody knew of the dark and very serious sin that was in my soul since I was about nineteen years of age. Nobody knew that I had not made a proper confession for over 27 years! I should say that prior to my traveling to Medjugorje (through the prayers of a beautiful young priest) I had been released from the terrible life of being dependent on many non-prescribed drugs like "hash" and marijuana. But the alcohol was still ruling and slowly destroying my health.

Now as I sat at the table and as I consumed my quota of false courage, I believed that I had everybody fooled in this quiet village. But someone else was not having the wool pulled over her eyes! Little did I know that my every move was being monitored very closely. Little did I know what was lying in store for this foolish sinner.

After returning home, I decided to keep attending the local prayer group meeting that I had been encouraged by a great friend to join. I was receiving much comfort from these little prayer gatherings. These good people really cared.

In August 1990,1 suddenly realized that I had a problem with alcohol. I became so fearful. I asked the young priest to pray with me again. I suppose that I was looking for an instant healing.. .just as what happened when the priest had prayed with me and that I had been set free from the drugs. While it did not happen instantly as I had wanted...it happened a month later. It was hard at first. But through the grace of God, I was able to persevere.

In June 1991, I was back in Medjugorje. I was present with about 70,000 people at night on Mount Podbrdo for the anniversary visitation of the Queen of Peace for the young visionaries. I was here now for the right reason. On that very special night in 1991 (through the grace of God), I was privileged in having a most beautiful and blessed experience. Though I did not realize what it meant at the time, I was having a most merciful grace bestowed upon my heart. I was receiving a wonderful gift of courage. I cried myself to sleep that night. Even though the tears were flowing freely, I felt so happy.

Early the following morning I walked towards St. James Church. I saw a priest approaching from the side of the church. Before I even realized it ...I was on my knees before that holy man, and for the first time in 27 years I was confessing to God that dark secret that I had tried to hide from Him for so long. I cried and cried. As the priest raised his holy hand in the beautiful blessing of absolution, I realized that I was free at last. I was back. God was crazy about me after all. That night in St. James Church, I received what I now describe as my second First Communion. Again I wept for joy as the sacred Host was placed on my tongue. Now I knew what the Real Presence really meant. It was a night that I will never forget.

So what does Medjugorje mean to me? To me it means FREEDOM! I believe that the Mother of God is truly visiting this special place here...day after day. In her wisdom the Church awaits and examines. This has got to be the way. How graced we are to be members of the Holy Catholic Church.

I have been back to Medjugorje on many occasions since. Life is so much different now. Yes...a life that once was so full of darkness and shame is now for me filled with a new hope and with a new purpose. I am still a sinner. I still struggle through life, but I am hopefully (with the help of God and of His Holy Mother) getting a little bit closer to that beautiful destination that He in His Love and in His Divine Mercy has prepared for all of us who (in our own simple and hopefully humble way) show our love for Him! Life is now for living. It is a special gift.

Denis O'Leary
The Medjugorje Star 7/2007

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

E pluribus unum

During the month of June we commemorate awesome historical events which had a significant impact upon not only the life in the United States but also upon the life of people in the rest of the world. We must, however, also devote a certain amount of space to the traditional American holiday, known as the Memorial Day, which takes place during the last Monday in May.

The Memorial Day became a federal holiday in 1971. It originated in 1868 when the Union General John A. Logan designated a day during which the graves of Civil War soldiers would be decorated. Originally known as Decorating Day, the holiday's name was changed to Memorial Day within 20 years, becoming a holiday dedicated to the memory of all war dead. By an unusual coincidence the month of June which follows this observance has generated several important military events deserving our consideration.

June 25, 1876 General George Armstrong Custer, the flamboyant commander of the U.S. Seventh Cavalry led a detachment of his army against a Sioux tribe on the Little Bighorn River in eastern Montana Territory and was killed along with 262 of his troopers during a massive Indian counterattack led by Chief Crazy Horse. Hailed by many Americans as a hero and martyr, for the American Indians he remains an ugly symbol of genocidal ruthlessness.

June 28, 1914 The assassination of the Austrian Archduke Franz Ferdinand and his wife of Czech descent in Sarajevo leads to the outbreak of World War I. President Wilson declares US neutrality on August 4 of that year which remains in effect until 1917.

June 22, 1940 Despite the shocking defeat of France by the Nazi invaders, more than 80 percent of US public still favors neutrality.

June 4-6, 1942 The Battle of Midway marks the turning point of the war in the Pacific. It is extremely costly to US Navy forces but devastating to Japan. From this point on the United States fully controls the offensive in the Pacific theater of operation.

June 10, 1942 The brutal destruction of the Czech village of Lidice and virtual extermination of its population as a reprisal for the assassination of the top Nazi official of occupied Czechoslovakia, Reinhard Heydrich, on May 31, disturbs the sensibilities of the entire civilized world. This heinous act leads to an outpouring of sympathy with the suffering of Czech citizens and leads to the creation of cenotaphs throughout the world such as the Lidice monument in the town of Crest Hill in Illinois.

June 6, 1944 More than 156,000 of the western allied forces land on the beaches of Normandy. The "D-Day" invasion marks the largest amphibious assault in the history of warfare. It is probably the most significant military event of World War II.

June 5, 1947 The US Secretary of State, George C. Marshall proposes a huge economic plan to aid European recovery from World War II. and to block the expansion of Soviet influence on the European continent. Predictably, countries like Czechoslovakia reject the plan and do not benefit from this generous offer due to the growing power of pro-communist regimes in the ultimate Soviet satellites, much to the lament of their starving population.

June 25, 1948 President Truman signs the Displaced Persons Act, opening immigration to 205,000 European war refugees as well as numerous political refugees from the Soviet dominated countries. It is the first relaxation of immigration quotas in decades. Unfortunately those refugees who missed this arbitrary deadline must wait for another two years until the US Congress extends further immigration quotas.

June 25, 1950 Communist North Korean troops cross the 38th Parallel into Western – allied South Korea, starting the Korean War. United Nations forces would fight this brutal war until an inconclusive armistice of July 27, 1953.

June 12, 1987 In a speech delivered at the Brandenburg Gate dividing East and West Berlin President Ronald Reagan challenges the Soviet leader Mikhail Gorbachev: "...If you seek peace and prosperity for the Soviet Union and Eastern Europe... open this gate... tear down this wall!" The German citizens on both sides of the Brandenburg Gate begin to chip away the wall and in November of 1989 they finally succeed in opening the border separating their city, symbolically ending the Cold War and signaling the impending collapse of the Soviet domination of Europe.

Tony Jandáček

American Indians were not always cruel savages. They often served as guides in the wilderness and showed the white settlers how to cope with dangerous natural environments.

Photo on back page:
The Marine Corps War Memorial, better known as the Iwo Jima monument, is located near the Arlington National Cemetery in Virginia. It is dedicated to all US marines who had given their lives in the defense of their country since 1775.

NICARAGUA · 1912 ✕ VERA CRUZ · 1914 ✕ HAITI · 1915-1934 ✕ SANTO DOMINGO · 1916-1924 ✕
-1991 ✕ PANAMA · 1988-1990 ·
IN H
UNIT